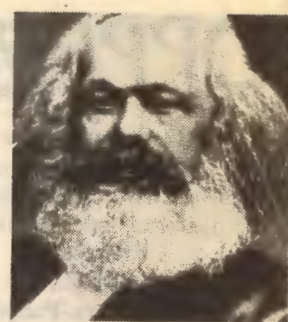

OPPRØR

Arbeidere og
undertrykte
i alle land,
forén dere!

Nummer 3

Årgang 4

mars/april 1992

RV-JOBING I PRAKSIS:

Eldreaksjon i Ålesund

En tar en del kjennskap til hjemstedet sitt, en del viten om lover og regler, to deler pleie av folk, som vet mye, personale og fagforeninger. Dette blandes med hard jobbing og organisasjonstalent, heves mens lokale media bombarderes. Det stekes på åpne møter og presenteres på kommunestyremøtene. I Ålesund har RVs Bente Volder vært kokk for en verdig eldreomsorg, og hun deler gjerne oppskriften sin med oss andre.

- Det er en stor utfordring å få til enhet mellom fagforeningene og aksjonen.

- RV påviste at staten siden midten av 87 og fram til utgangen av februar 92 har snytt Ålesund kommune for 150 millioner kr. Penger som skulle dekke opp at kommunen overtok driften av sjukehjemmene, ansvarsreformen for psykisk utviklingshemmede og eldre millarden.

- Ålesund sin elendige eldreomsorg er satt på Norgeskartet, sier Bente Volder.

- RV i Ålesund er kommet på Norgeskartet, sier Opprørs redaksjon.

side 10

Bildet er fra en protest mot Oslobudsjettet på Tveita i Oslo. Foto: Ola Sæther

Pionerleir i sommer!

Tid og sted for årets pionerleir er klar. Den blir som i fjor på Strandheim leirsted, Nærnes (ikke så langt fra Oslo).

Leiren starter lørdag 11. juli og varer til torsdag 16.

Vi jobber med programmet, det kommer seinere, men regn med at det blir ihvertfall leiravisverksted, sjablongverksted, T-skjor-

teproduksjon, artige diskusjoner, bading og moro.

Dere som skal være med må minst være ferdig med 1. klasse. Vanligvis pleier det å være med pionerer opp til 14-15 år gamle. Vi vet at mange av dere som har vært med tidligere år planlegger å komme. I år vil vi oppfordre dere til å ta med venner i tillegg. Også til dere som aldri har vært med på pionerleir før ønsker vi velkommen.

Voksenhage.

Før alle gjelder det: Kom selv om dere ikke klarer å få med noen voksne.

Hvis dere har foreldre som ikke synes det er

så greit å være aleine når dere er på pionerleir, blir det som vanlig også en voksenhage i forbindelse med pionerleiren. Der kan de voksne få diskutere politikk og ha det hyggelig, mens dere er på leir.

De som jobber med voksenhagen sier at det blir et kjempefint program, og at voksenhagen blir den første store muligheten for å komme sammen for å begynne gjenreisning av AKP. Derfor bør ekstra mange voksne benytte litt av ferien til å dra på leir i år.

Prisene blir omtrent som i fjor, dere vil finne annonser i Klassekampen.

GUNNAR RUTLE

Stortingsvalget 1993

Erling Folkvord har tenkt på hvilke krav RV må stille til seg sjøl i forbindelse med å stille lister til stortingsvalget 1993. Opprør har snakket med ham, og med Ida Hjelde og Liv Gulbrandsen fra Rød Ungdom om dette.

side 3

Hvor går AKP?

Asgeir Bell har tatt for seg situasjonen i AKP og skisserer en mulig vei å gå.

side 4

Kampen mot bordellene

I fire innlegg drøfter Berit Hammerø, Agnete Strøm, Vigdis Vøllset og Anne Skjelkvale hvordan kampen mot prostitusjon og bordellvirksomhet bør føres. Særlig er de uenige om forholdet til PION.

side 5

Fredløse tider

Pål Steigan har skrivi ny bok. «Vargtid heter den. Arnljot Ask og Jor Ryste ha lest den og gir hver sin kommentar. Opprør har snakka med Pål om hva han vil med denne boka, og med Thorleif Grue fra Oktober Forlag om den serien debattbøker Steigans bok går inn som er en del av.

side 6 og 7

Debatt

Debattsidene er denne gangen flytta framover i avisa. Innlegg fra bant andre Rune Soma, Arne Rolli-jorfdet, Siri Jensen, Solveig Aamdal med flere. Pluss en kommentar til Kjersti Ericssons bok «Den Flerstemmige Revolusjonen» fra Pål Steigan.

side 8 og 9

Baksida

Kan man elske i Europa? Gyda Glup gir klare svar som vanlig.

side 12

OPPRØR

Debattorgan for
Rød Valgallianse og
Arbeidernes Kommunistparti.
Redaktør og ansvarlig utgiver:
Erik Ness.
I redaksjonen:
Birger Thurn-Paulsen,
Liselotte Krebs,
Gudrun Høverstad.
Redigering/formgiving:
Tor Otto Tollefsen

Rød Ungdom
- konferanse
om EF/EØS

DET ER TID FOR vårens vakreste eventyr, Rød Ungdoms EØS/EF-konferanse. Den skal være 24.-26. april, på Bredtvet videregående skole i Oslo. Vi har som målsetting at det skal komme 200 folk på konferansen, og det betyr at DERE må hjelpe til med mobiliseringa. Nå er det snart hundre påmeldte, og det er kjempebra, men vi skal ha hundre til (minst), så dere må mobilisere nærmiljøet, venner og bekjente, familie og lignende, så dette blir en STOR konferanse. Vi sprenger så hjertens gjerne målsettinga på 200 folk.

Konferansen er laget for alle som er imot EF/EØS, og som har lyst til å gjøre noe aktivt i denne kampen. Konferansen blir spesielt retta inn på hva ungdom kan gjøre.

Fredag 24. april starter vi med en innledning om EØS-avtalen, hvor vi prøver å finne ut av alt det som Storting og regjering prøver å holde skjult for oss, og hva avtalen egentlig vil bety for Norge.

På lørdag 25. april skal vi først ha to paralelle innledninger om EF/EØS og skole, og om EF/EØS og jenter. Seinere på dagen skal vi ha paralelle innledninger om EF/EØS og miljø, EF/EØS og 3.verden og EF/EØS og folkestyre. Etter innledningene blir det diskusjon og oppsummeringer. På kvelden blir det kulturelle innslag og andre sosiale aktiviteter.

Søndag 26. april er lagt opp som en «aktivist-dag», med innledning om «Hvordan være anti-EF-aktivist». Så skal vi samle oss i geografiske grupper for å planlegge konkrete aksjoner og aktiviteter mot EF og EØS. Vi håper det kommer mange kreative og morsomme ideer på hva man kan gjøre i nærmiljøet.

Det vil bli gitt full reisedekning på konferansen, og vi har ingen begrensninger på hvor mange som kan komme, men vi er nødt til å vite hvor mange som kommer på forhånd, for at vi skal ha nok mat til alle osv. Skriv eller ring til Rød Ungdom kontoret for å få tilsendt løpesedler, del dem ut på jobben, skoler i nærmiljøet, på butikksenter osv.

Konferansen koster 200,- kroner for folk i arbeid, og 100,- kroner for alle andre. Det dekker overnatting på en skole i Oslo, og måltider vil være inkludert i prisen. Alle som melder seg på vil få tilsendt mer informasjon om konferansen.

Lykke til med mobiliseringa!

RØD UNGDOM

Flere organisasjoner - en bevegelse

LEDER

*Vi er av samme ætt. Og samme kår.
Vi høster alltid mindre enn vi sår,
så lenge det er fienden som rår.*

*Vi er av samme ætt. Og i vårt har
til borgerdømmets råte fortidsstat
er vi fullkomment like, kamerat.*

*Vi er av samme ætt. Den samme hel
vil trampe både dig og mig ihjel
såsant vi taper trossen i vår sjel.*

*Vi er av samme ætt. Og samme tro.
Fra hjertet mitt en drøm slår bro,
en drøm om landet der vårt folk skal bo*

*engang når ørkenen er tilbakelagt
og vi er sterke som vår overmakt
og alt skal bli som vi har forutsagt!*

*Nuvel - hvad så, om jeg er kommunist,
du tranmælit og han er sosialist?
For frender, frender er vi dog til sist.*

*Så still dig ved min side, kamerat.
Nu gjelder det å slåss for hus og mat
og ikke nøie sig med vakkert prat.*

*Et pust i bakken - var det så de sa?
Den fete trenger kanskje en pust ja,
men ikke den som daglig magrer a'.*

Disse linjene fra Rudolf Nilsens dikt «Arbeider til arbeider» synes jeg passer som hånd i hanske til den situasjonen vi står oppe i. Og jeg synes vi følger det bra opp!

Den revolusjonære bevegelsen består av flere organisasjoner. RV, AKP og vår felles ungdomsorganisasjon, Rød Ungdom, er de største. Men det finnes flere mindre organisasjoner og grupper, bl.a.: NKS, AMG, RUF, (m-l). Vi kunne ha

brukt mesteparten av tida på krangel og opprivende strid oss i mellom, og med personlig fiendskap som en av følgene. I de fleste land er ikke det noe ukjent fenomen ytterst på venstresida. Vi kunne også ha brukt mesteparten av tida på interne forhold eller skoloring uten tilknytning til klassekampen.

I dag spiller den revolusjonære bevegelsen ei viktig kraft i klassekampen. Ikke minst gjøres det en flott innsats i kampen mot EØS og EF. Men også på andre områder - som kampen mot rasisme, mot forværringer av det offentlige velferdstilbudet, for arbeidsplasser og ei lønn å leve av, i kvinnekampen, for internasjonal solidaritet osv, er folk fra den revolusjonære bevegelsen viktige drivkrefter. Nå trengs det å kastes på enda mere køl i kampen mot EØS!

Vi er inne i ei tid der RV bygges opp som en landsomfattende medlemsorganisasjon, og der nye folk og grupper har blitt med. En del har valgt å gå ut av AKP for å bruke alle kreftene i RV, mens andre fortsetter å jobbe både i AKP og RV. Både i RV, AKP, i andre grupper og blant de som ikke er knyttet til andre grupper enn RV, er det ulike syn på hvordan den revolusjonære bevegelsen skal utvikle seg framover. La oss fortsette å følge den kursen vi har fulgt med innsats i klassekampen og samarbeid på tvers av uenigheter.

AKSEL NÆRSTAD

Profil

Mary-Ann Bjørnflaten,
bystyrerepresentant i
Notodden kommune

Hvordan er det å jobbe sammen med RV-gutta i bystyret?

- Det går greit. Jeg brøyter meg veg. Innkalte de andre til første gruppemøte og stilte med ferdige skriftlige forslag. Det var nok litt uvant for dem som har styrt dette før, men de tok det fint og vi jobber godt sammen.

Det er Mary-Ann Bjørnflaten, ny RV-representant i bystyret på Notodden, som brøyter seg veg på denne måten i ei gruppe som ellers består av to mannfolk med lang fartstid og mye rutine. Morten Halvorsen og Borgar Løberg har fått ei krutt-tønne på laget, og bør være glade for det.

Mary-Ann Bjørnflaten er 34 år, jobber som miljøarbeider i bolig for psykisk utviklingshemmede og har aldri vært med i AKP.

- Jeg kom aktivt med i politikken gjennom Enhetslistene for Miljø og Solidaritet, og da det ble stopp der, ble RV det naturlige valget. Sjøl om jeg alltid har vært politisk interessert, har jeg ikke kasta meg aktivt utpå før de siste par åra. Jobba før som journalist i lokalavisa Telen, og syntes den jobben var vanskelig å kombinere med partipolitisk engasjement.

Men den tida er slutt. Foran kommunevalget i fjor var det nærmest en selvfølge at Mary-Ann skulle på RV-lista. Det ble - kampplassen - og med RV's kjempevalg i Notodden røyk hun rett inn i bystyret. Der fikk de fort merke at hun var til stede. På første bystyremøte stilte hun forslag til prinsipptvedtak om at de kommunale hel-

seinstusjonene skulle bemannes med så mange 100%- stillinger som mulig. I dag er situasjonen den at deltidsstillinger flourer, og at spesielt mange kvinner har en halv jobb som de ikke kan leve av. Forslaget var godt forbedret, og ble vedtatt, og for tida undersøkes det i alle kommunale helseinstitusjoner hvor mange fulle stillinger som kan tilbys.

- Når jeg er kommet med i bystyret, må jeg være aktiv, komme med forslag og gjøre en skikkelig jobb. Ellers blir det dødskjedelig, og jeg er ikke valgt inn i bystyret for å kjede meg.

- Hva synes du om diskusjonen om forholdet mellom RV og AKP?

- Den er ikke interessant lenger. Det er blitt tværing på mye kald graut. Verden skjønner ikke AKP lenger.

Politikken må gjøres enklere, mer konkret. RV klarer det, men ikke AKP. Jeg etterlyser dagskampen i AKP, og sjøl om jeg har stor respekt for slikt som øko-boka til Steigan, så kan ikke AKP leve av ideologi og utredninger.

- Bør RV bli et parti?

- Folk ser på RV som et parti, så det er greit. Men jeg vil ikke ha en sammenslåing av RV og AKP hvis det skal bety at jeg må stå og forsvare gammel AKP-historie. Når det er sagt, synes jeg at det er bittert at fallet i Øst-Europa setter spesielt AKP's, men også RV's politikk i miskreditt hos mange folk. Men det er mye bitrere at folka i øst må gjennomgå vår samfunnsform før de kan komme til noe som er bedre.

- Er det spesielle politiske saker som opptar deg?-

- Arbeidsløshet, miljø og helsepolitikk, ikke minst det siste, fordi jeg daglig ser hvor pressa livssituasjonen er både for pasienter og klienter og for de ansatte. Men det er viktige saker å ta fatt på over alt. I tillegg til at jeg er med i helseutvalget i Notodden, er jeg 1. vara til samferdselsutvalget for Telemark fylke. Der kunne vi trenge noen vegmillioner for videreutvikling av buss-, båt- og baneforbindelsene i fylket, til beste for både folk og miljø. I det hele tatt er det spennende å jobbe konkret med RV-politikk, og jeg synes jeg blir rødere og rødere jo eldre jeg blir.

PÅL RAVNSBORG-GJERTSEN

Rødere og rødere

En antiparlamentariker på Stortinget i 1993?

Sjansene for at vi kan lykkes er der, sier Erling blant annet i innledningen si, men det er også forhold som kan sette kjepper i hjula: Ei tru på at sammensetninga av Stortinget er det viktigste i EF-motstanden, kan få mange til å stemme alt annet enn RV. Og vi kan som RV-ere takle de innbyrdes uenighetene så krøkkete at det er det som blir mediastoffet, eller folk kan gå i frø eller finne ut at andre politiske oppgaver er viktigere.

Videre legger han opp til en ganske grunnleggende diskusjon om hva parlamentarisk arbeid betyr for en revolusjonær bevegelse.

Han sier i innledningen at såvidt han veit har ikke noe parti hittil klart å utvikle og sette ut i livet en langsiktig og begripelig plan for revolusjonært arbeid i det norske Stortinget. Vi spør Erling hva han legger i dette.

- Jeg tenker på et helhetssyn der Stortingsgruppa er underordna det revolusjonære partiet, og der de fleste medlemmene av det partiet har et klart bilde i hodet sitt av sammenhengen mellom sitt eget revolusjonære arbeid, og innsatsen til de stakkars jævlene som har fått den sure oppgava å representere arbeiderklassens revolusjonære interesser i Stortinget. På dette området trur jeg vi, og alle før oss, har vært for tradisjonelle og for lite revolusjonære. Vi må skape en revolusjonær helhetsplan slik at den planen får plass i hodet på svært mange RV-ere. Uten en sann plan skjønner ikke jeg vitsen med å få noen på Tinget, for da trur jeg ikke Stortingsgruppa til RV har noen sjanse til å være med og legge forholda til rette for en framtidig sosialistisk revolusjon i Norge.

- Du nevner de innbyrdes uenighetene som en mulig «mine» under en satsing på Stortingsvalget. Med det i bakhodet, har du tro på at vi kan få til en slik helhetsplan?

- Denne planen må ikke lages av noen få engasjerte. Det må absolutt

Hva med noen som kan røske opp i denne gjengen? Foto: Ola Sæther

Landstyret i AKP har diskutert stortingsvalget -93. Erling Folkvord innledet - om sjansene får å få inn noen på Tinget, og om hvorvidt vi bør utnytte sjansene. Opprør har snakket med Erling.

ikke bli en diskusjon blant noen få. Og slik må det også fortsette. Ei eventuell Stortingsgruppe må være åpen for samspill og samarbeid med mange typer folk og grupper som er i bevegelse.

- Når det gjelder de innbyrdes uenighetene, så vil jeg si at vi har skapt noe nytt nå. Vi har fått en oppsplitting, men vi har likevel en kameratslig tone, det er lite vondt blod. Vi har et gjensidig slingringsmonn for å leve

med uenighet. Det gir et godt utgangspunkt, men diskusjonen rundt dette må i tillegg legges opp slik at alle som mener at Stortingsgruppa er nyttig for dem kan delta. Får vi ikke til en ny type diskusjon får vi heller ikke til en ny type Stortingsgruppe, en ny parlamentarisk praksis. Vi trenger en rød, antiparlamentarisk gruppe på Tinget.

- Hvilke erfaringer er viktige å dra med seg fra tidligere valgkamper?

- Bortsett fra siste Stortingsvalg, har

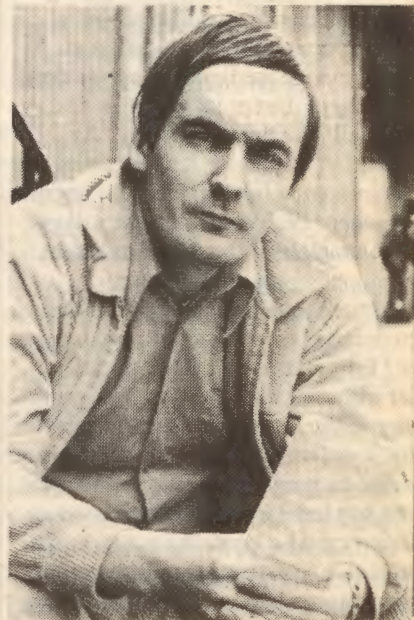
vi på det beste vært brukbare til å formulere klare, konkrete standpunkter. Det trur jeg er viktig, å ta i bruk konkrete standpunkter som skiller oss fra de andre. Vi må få fram hva som vil bli annerledes med RV på Tinget. Å få en ny «Aune» som holder bra innlegg har ikke noe for seg. Våre kommunerepresentanter har på sitt beste gjort ting som ingen andre folkevalgte kunne gjort. Som for eksempel eldreaksjonen som Ålesund-gruppa, med Bente Volder i spissen, satte i gang. Vi trenger en representant på Stortinget med Bente Volders stil. Vi må spille på lag med lokalsamfunn, organisasjoner og bevegelser utafør. Vi kan sammenlikne oss litt med perioden med Gustavsen og Løfsnes fra SF. De gjorde en del ut av seg, men vi har nå mer erfaring, og - de var ikke underlagt noen bevegelse utafør.

- I tråd med dette, hvordan kan vi jobbe sånn uten at det blir en «Oslo-benk», hvordan forholde seg til hele landet?

- Jeg tror vi må lage en plan som inneholder normer for hvordan vi skal jobbe i forhold til Oslo og resten av landet. Så må vi ta i bruk ressursene ut fra det. Gruppa får et driftstilkudd samtidig som representanten får en relativt høy lønn. Jeg tipper dette tilsammen kan utgjøre 3-4 årsverk. Vi må få til en fornuftig bruk av ansatte på heltid eller deltid. De bør kunne skiftes ut etter hva som tjener helheten, slik at vi for eksempel kan hyre folk til å jobbe med konkrete saker og bevegelser rundt i landet. Dette henger sammen med nettopp det å få fram en ny type Stortingsgruppe.

- Hva med RV og kvinneperspektivet. Det har vel utvikla seg en viss mannsdominans innafor RV også. Hvordan ser du på det?

- Det stemmer at RV-arbeidet er for mannsdominert. Oslo for eksempel har vært gubbe-dominert, og vi har jobba med en ny målsetning, å få til et politisk kollektiv dominert av damer.

Erling Folkvord. Foto: Bernt Eide

Vi er iallfall i gang. Bystyregruppa er nå leda av jentene, de er i en posisjon med makt og kan legge premisser. Jeg trur det blir viktig å tenke slik om ei eventuell Stortingsgruppe. En sak er hvem som blir representant, en annen sak er gruppa av ansatte rundt, det er viktig om det er gubber eller damer. Det er jentene som har tenkt de nye tankene i 80 åra, og det er lettere å finne gode kandidater blant dem. Arbeidsstilen i ei slik gruppe er viktig. De personlige omkostningene er ganske store, og det må skapes en arbeidsstil, i gruppa og med folk utafør, som er annerledes, som bryter med tradisjonen om at enkeltpersoner er viktigst. Jentene skjønner det best. En annen side av saka er at, iallfall i Oslo, er jentene i flertall i arbeiderklassen. Vi kommer til å råtne på rot hvis vi ikke tar hensyn til det, sier Erling Folkvord, som altså mener at første ledd i planlegginga av Stortingsvalgekampen må bli en diskusjonsbevegelse som utfordrer hver og en av oss.

BIRGER THURN-PAULSEN

Potensiale blant ungdom

For å bringe ungdommen inn i diskusjonen om neste valg, har Opprør snakka med to jenter fra Rød Ungdom, Ida Hjelde og Liv Gulbrandsen. Ida er nyvalgt leder av Oslo RU.

Det er tydeligvis ikke valgdebatt som har skapt de store bølger blant ungdommen. Ida bekrefter dette:

- Jeg må si at vi ikke har diskutert valgspørsmål så mye, sier hun. Vi har kanskje diskutert mer om vi skal drive valgkamp. Særlig det året vi hadde Fylkeslistene var det mye uenighet om hva vi skulle gjøre. Men vi valgte til slutt å delta. Ellers skjønner jeg godt hva Erling mener. Det er ingen selvfølge at ting går som det skal hvis vi får inn en på Tinget.

- Valg er ingen PR-sak, fortsetter Liv. Vi må jo spørre hvilken funksjon det skal ha. Forøvrig er spørsmålet om å delta hos oss først og fremst noe som dreier seg om tid og kapasitet. De fleste er tross alt skoleungdom. Ved forrige valg gjorde vi en del. Vi var utafør alle gymnasene i byen, delte ut løpesedler og diskuterte, og vi var

brukbart forberedt. På den andre sida kan du si at det var for få som dreiv med det.

- Jeg tror at det viktigste ved valgkamp for oss, er at det er en tid med mye politisk diskusjon, sier Ida. Vi bør være flere som gjør mer ut av det, ikke minst rundt på skolene. Skolevalga viser en radikal tendens, og NGS har tatt et skritt til venstre.

Liv vrir diskusjonen over på situasjonen for ungdommen: - Den er tøffere nå enn i 70-åra. Kanskje ungdommen turde mer da fordi det ikke var så tøft materielt. Nå tvinges du til å ta stilling. Ta Groruddalen i Oslo. Der er det tusenvis av ungdom som får småke piskene. Det er økonomisk hardt, ungdomsklubber legges ned og trening og skolekorps er ungdomstilbudene. Samtidig er det harde brune miljøer der. Da nytter det ikke for oss å komme og dosere. Men det er mange sinte ungdommer, og RU har et helhetssyn som appellerer til mange. Det er moro nå, for vi har framgang og rekrutterer stort sett over hele landet.

- Jentekamp i RU, og blant ungdommen ellers? Hva mener dere om det?

- Det er en bra tendens nå, sier Liv. Vi har et jentevalg, som blant annet holder en sirkel hvor alt er lagt opp ut fra et jenteperspektiv. Men den er åpen for begge kjønn. Almanakken fra Helsedirektoratet om å sette grenser var bra.

Den har ført til mange henvendelser, og det er ikke noe problem å få jenter på bøllekurs. Og kursene setter i gang mange tanker, sjøl om de ikke melder seg rett inn i RU.

- Ja, vi har nettopp hatt et veldig vellykka bøllekurs, sier Ida. Jentene spant rundt mange tanker og visjoner om hvordan ting kunne vært annerledes, om et annet samfunn. Vi kommer til å satse mye på bøllekurs framover. Ta Cindy-plakatene. Jentene ble provosert og diskuterte. Gutta hengte opp Cindy-plakater på skolen. Alle voldtektene fører til sinne, diskusjon - og trening.

- Tilbake til stortingsvalget. Hva vil dere gjøre?

- Vi bør kunne gjøre mer ut av skolevalgene, sier Ida. - Dra nytte av alle diskusjonene om politikk. Mange førstegangsvelgere stemmer ikke. Det er en del apati og ikke minst liten tiltro til det parlamentariske systemet. Da blir det viktig å kunne argumentere for RV, samtidig vi sjøl ikke tror på det parlamentariske systemet. Vi må ha en annen argumentasjon enn vanlig. Men får vi til det, så er det et stort potensiale blant ungdommen. Også sånn sett er Erlings utspill viktig. Vi må forberede oss på den nye radikale bølgen. For den tror vi kommer.

BIRGER THURN-PAULSEN

Liv Gulbrandsen (t.v) og Ida Hjelde. Foto: Victor Dimola

INNLEGG

Foran gjenoppbyggingen av AKP

I. AVKLARING.

AKP er idag en sterkt svekka organisasjon, en organisasjon på sparebluss. Fortsatt vil organisasjonen miste mange medlemmer og svekkes ytterligere. Det er ingen grunn til å bagatellisere dette forholdet. Av større betydning for AKP er det at det går mot en politisk avklaring i organisasjonen. Dette endrer partiets dagsorden radikalt. Vi står derfor foran gjenoppbyggingen av partiet.

Finnes det prinsipielle sider ved hvordan et revolusjonært parti bygges ut? Etter mitt syn ja. Midt på åtti-tallet foretok AKP en revisjon av prinsipp-programmet i lys av erfaringene fra sosialistiske land. Vi mente partiet måtte ha tyngdepunktet (organisasjonen) og ledelsen i arbeiderklassen og folket og ikke i statsapparatet. Ei sosialistisk forfatning som forbyr eller innskrenker kapitalistisk produksjon og akkumulasjon, vil utøves av et statsapparat som spontant utvikler herskerskikt. Erfaringene peker også i retning av at statsmakta under sosialismen må flyttes nedover i samfunnet for i hele tatt å løse denne oppgaven (kfr. K. Ericcsons «Den flerstemmige revolusjonen»). I et lengre perspektiv er derfor forankringen i underklassene først og fremst et spørsmål om klasseinnflytelse og klasse-makt i partiet og ikke omvendt. (Såvel som kjønnsinnflytelse og kjønns-makt).

Det finnes derfor ingen tenkelig fase fram mot et klasseløst samfunn der partiet kan ivareta sin revolusjonerende rolle dersom det ikke er forankra i grasrota. Og slett ikke under kapitalismen. Denne posisjonen må partiet beholde i spørsmålet om organisering. Og i denne sammenheng bør og nevnes kravet til økonomisk uavhengighet og å klart underordne det parlamentariske arbeidet hele organisasjonens ledelse.

Forslaget om et sammenslått RV og AKP skjeler til folkelig organisering, men retter seg inn mot et parlamentarisk rom i politikken. Forslaget er svært uklart på framtidig økonomisk uavhengighet og det problematiserer i liten grad hvor tyngden og ledelsen i framtida kommer til å ligge - på den parlamentariske arenaen eller på grasrota. Blant annet av disse grunner mister dette forslaget nå støtte i AKP.

Det andre spørsmålet som krever avklaring går slik: Bør AKP kvitte seg med sitt kommunistiske grunnlag?

Kommunismen er ikke kompromittert i Norge. NKP er indirekte kompromittert i etterkrigstid ved å stille seg bak undertrykkerstaten Sovjet. AKP har fornya og utvikla kommunistisk teori og praksis i Norge i kamp mot såvel sosialdemokratisk som sovjetkommunistisk ideologi. Programmatisk anvender AKP kommunisme som et begrep for klasseløst samfunn.

Jeg mener vi bør holde fast på å bygge et parti som underlegges de krav en bør stille for at det kan virke revolusjonerende på samfunnet også under sosialismen. Det vil si å ha et perspektiv på et klasseløst samfunn. Går en vekk fra det kravet, kan vi tenke oss en organisasjon som i liten grad vil evne å motvirke utvikling av nye hersker- og undertrykkings-samfunn.

Taktisk vil en oppgivelse av begrepet kommunisme være uklokt. Det vil

bli oppfatta som faneflukt og opportuniste. Det vil avskjære oss fra partiets historie og den respekt og anelse som partiet har blant folk. (ungdom vil først og fremst bedømme partiet ut fra sin praksis.)

På litt lengre sikt kan dette endres vesentlig fordi vi ikke vet hva en styrka internasjonal bevegelse som kjemper mot imperialismen, vil skrive på sine faner.

Et tredje spørsmål som krever avklaring er synet vårt på folk. Tilliten vår til folk har krympa med årene. Kapitalismen formulerer stadig et negativt program om folks krefter og muligheter, og mye av det handler om å plukke vekk ord og begreper som gir folk innsikt om seg sjøl og de sammenhengene de opptrer i som mennesker. For eksempel er det klappjakt på ord som klasser, klassekamp, revolusjon.... og mange flere.

Kapitalistiske produksjonsforhold er et nødvendighetens rike kjennetegn av tvang. Menneskenes evne til samhandling, kreativitet og faktiske, praktiske forandring av sin egen virkelighet, kommer stadig i skyggen av bildet på mennesket som «må organiseres», som må fortelles, forklares, brukes, registreres... ja alle disse ordene som herrefolket har brukt.

I dette skuddfeltet mellom syn på menneskene - i klassekampen - formuleres partiets rolle. Et forbund av mennesker med ubegrensa interesse for å skaffe seg innsikt i alle forhold som vedrører klassekampen, og som for dette formålet kan være nokså sjølbetalte. Virksomhets-området for partiet er først og fremst den fasen der oppgavene formuleres, og der kreftene og bevisstheten om disse kreftene utvikles. Det faller utenfor rammen av denne artikkelen å drøfte dette inngående. Jeg vil bare markere at begrepet «partiets ledende rolle» er misvisende og uegna til å beskrive partiets plass i klassekampen. Andre har formulert begrepet en «skole i ledelse» som slår an en bedre tone. Når det gjelder metode er fortsatt Mao og kinesernes teori og praksis av masselinje, det beste objekt for studier.

Opplysningen de siste åra handler mye om sider ved synet på folk og på oss sjøl. I en periode med tilbakegang i klassekampen, med et sjølbvisst borgerskap på offensiven, og der arbeiderklassen rives opp og faglige organisasjoner svekkes, måtte med nødvendighet et parti av vår type få tilbakeslag. Organisasjonen skulle ha innretta seg bedre på tilbakegangen, og utvikla organisasjonskultur for hvile og rekreasjon mens strategisk nyorientering etterhvert kom på dagsorden (som faktisk også skjedde - men gjerne oppå alt annet, kfr. kvinnepolitisk nybrottsarbeid).

Et kjennetegn ved oppløsningen og de medlemmer som går ut er heller at de har gått lei, er trøtte eller reagerer på sjølve organisasjonen. Enn at de har formulert politisk kritikk. Utallige personkonflikter hører med i et slikt bilde. Mange som er i partiet idag har måttet finne egne måter å komme til hektene på.

Framtidstro på AKP kommer ikke seilende på ei fjøl. Men det hjelper veldig å ha tillit og tålmodighet til folks evne og muligheter til å frigjøre seg. Og kjenne grensene for denne egenskapen.

II. FORNYING.

AKP er en sterkt svekka organisasjon tallmessig. Det bekymringsfulle ved dette tror jeg vil komme i bakgrunnen etter en politisk avklaring i partiet. Da blir organisasjonens faktiske stilling dets avgjørende styrke. Et nytt sjølbedrag? Vel, det får du vurdere sjøl. Jeg skal her formulere synspunkter på hva fornying av

AKP's profil stiller organisasjonen overfor. Det handler ikke om ei smørbrøliste, men om å gripe tak i noen forhold for å få medlemmene sjøl igang.

Jeg har pekt på at fornying har et forløp med politisk avklaring. Det er ikke en tilstrekkelig analyse av situasjonen. Det finnes idag en særegen hemmende egenoppfatning i partiet. Det uttrykker seg på den måten at organisasjonen på ulike nivå ikke evner å utvikle sjøl de beste initiativer, over tid faller de gjerne rett i bakken. Og det slår tilbake på ambisjonsnivået. Jeg er interessert i den «psykologiske» sida av dette. Teknisk kan det forklares som et resultat av tilbakegang, mangel på ressurser (samt kilde til personlig moralisering).

Det trengs altså ikke bare avklaring og handlingsplan - det trengs en egen mobilisering av organisasjonen for å erstatte nederlagskulturen med optimisme. Det er spesielt en utfordring for ledelsen, og det vil kreve ressurser som det kan synes meningsløst å legge beslag på idag.

Det handler om å gi organisasjonen retten til å slå tilbake. Til å rette ryggen. Ikke om «prosesser» og slett ikke med personer som mål. Men å ta grundig rede på styrken og svakheten i organisasjonen. Idag frykter organisasjonen for å gå inn i sine svakheter fordi den ikke kjenner omfanget av styrken. Den evner ikke å forstå styrken fordi svakhetene tårner seg opp. Organisasjonen og medlemmene må med andre ord få kunnskap og begreper om historia si. Historia til partiet har vært ei slagmark i flere år. Å fjerne nederlagskulturen handler om å bekjempe tiltagende historieløshet i partiet.

Jeg ønsker ikke ei autorisert parti-historie - jeg ønsker material og debatt, seminarer og forskning og jeg ønsker at partiet sjøl skal ta ansvaret for det. Det er ikke et internt spørsmål. Det er et samfunnsanliggende. I mange år ble partiet dissikkert og vurdert på synlig plass i norske media. Vi forsvarte oss, men etterhvert ble sjølironien vårt viktigste forsvar. I den siste tida har de fleste medlemmer ingenting å stille opp med overfor alle snusformufter og lettvinde vurderinger som kommer opp internt om deler av historia til partiet. Vi har ikke kunnskapene og kan lett falle inn i rollen som heilagjeng til en fløy i partiet.

Jeg skal bruke et eksempel for å belyse denne situasjonen. Det er ikke sitater, men leseren kan jo vurdere om det er mulige utsagn. Her følger to vurderinger av partiets historie.

Eksempel 1: «AKP ble dannet i 1973 og hadde basis i student- og ungdomsopprøret i vesten på denne tiden. Partiet knyttet seg til Albania og Kina og forsvarte Stalin mens partiet kritiserte Sovjet for å være imperialistisk og kapitalistisk etter Stalins død. Utover 70-tallet spilte partiet en betydelig rolle i norsk politikk og samfunnsliv og i internasjonalt solidaritetsarbeid. Avisa Klassekampen var et positivt resultat av en sterkt kampanjeorientert måte å jobbe på på 70-tallet. Partiet greidde ikke å ta stilling til det som skjedde i Kina utover 80-tallet og mistet i dette tiåret støtte blant arbeidere i Norge, vesentlig fordi partiet ikke greidde å gjøre opp med den stalinistiske partitradisjonen. Partiet utviklet mye bra kvinnepolitikk på 80-tallet. Partiet ble et prosjekt for en generasjon - et generasjonsfenomen som ikke evnet å ta opp i seg alle progressive strømninger fra ulike leire som utviklet seg før oppsvinget utover 90-tallet.»

Eksempel 2: «AKP ble dannet i 1973 etter en femårsperiode med målbevisste studier av marxistisk teori, det norske klassesamfunnet, arbei-

derbevegelsens historie og kampen for norsk sjølråderett. Partiet øvde avgjørende innflytelse i politikk og organisasjon i kampen mot EF-medlemskap 1972. AKP trakk til seg store deler av en opprørsk ungdomsgenerasjon. Partiet orienterte seg til Kina og Albania og adopterte deres syn på utviklingen i Sovjet. Det er spor etter partiet på alle områder av samfunns- livet på 70- og 80-tallet, særlig i fagbevegelsen, internasjonalt støttearbeid, kvinnepolitikk og antirasisme. Avisa Klassekampen er unik. Partiets valglinje likeså. Partiet styrka kontaktflata til arbeiderbeiderklassen planmessig på 70-tallet, men ble følgelig også revet opp med tilbakegangen i klassekampen på 80-tallet. Partiets svært omfattende erfaringer, teoretiske nybrottsarbeid på 80-tallet, dets evne til å ta standpunkt og vurdere effekten kritisk, sammen med deres gunstige posisjon i kampen mot Sovjet-kommunismen, ga grunnlag for nyorientering og vekst på 90-tallet.»

For å bruke et moteord: Ligger det svært ulike «fyringer» i disse utsagnene?

Så over til et annet forhold. Handler fornying om å innta nye bekjennelser? Kanonisering av nye teoretikere og pensumliste for studier. Eller for den saks skyld: Handler det om å studere Marx fra bunnen av? Etter mitt syn, nei - til alle spørsmålene.

Men dette er et minefelt, så jeg skal prøve å være så presis som mulig. For det første så er Marx' viktigste teoretiske påstander på området filosofi, økonomi og politikk vurdert og nedfelt i AKP's prinsipp-program. Dette gjelder også seinere marx-orienterte politikere og teoretikere. Og like så sikkert som at våre program og politikk vil forandre seg, så vil studier av teori og historiske erfaringer, få innvirkning på denne prosessen. Derfor er det viktig at kildene er tilgjengelige for flest mulig, at vi har en minst mulig fordumsfull (eller bekjennelsesaktig) innstilling overfor kildene og at det finnes spesialist-arbeid på dette området i partiet (eller miljøet rundt).

For det andre så er enhver studie-kampanje som lanseres i partiet, nødt til å gå i bakken etter kort tid dersom den ikke har et praktisk fundert

grunnlag. Dette har ekstra stor betydning idag, men gjelder allment. Et eksempel som belyser dette konkret: Kjersti Ericcsons bok «Den flerstemmige revolusjonen» kaster mange ting høyt opp i lufta og det er ikke helt klart hvor tingene ramler ned. Det er ei slags imperativ utfordring i denne boka til å tenke kreativt, noe som er nokså ensbetydende med å tenke praktisk. Denne boka vil få veldig stor betydning for partiet (og andre organisasjoner) dersom organisasjonene evner å forbinde virkeligheten med den. Men dette berøres av partiets svakheter.

Slitasjen på partiet handler mye om grunnorganisasjoner som ikke har feste lokalt. Tillemppe politikken på lokale forhold, har vi ofte sagt. Hva vil det kreve av forandring dersom vi stilte det omvendt: Tillemppe virkeligheten på politikken. Dette er ikke en ordlek, men et forsøk på å beskrive et dialektisk samband mellom virkeligheten og politikken.

En fornying av partiet vil idag kreve en spesiell oppmerksomhet på hvordan virkeligheten obeserveres og studeres i partiet. Vi trenger et rykk på studier av lokalhistorie, arbeiderhistorie, litteratur, kunst, natur... og klasseendringer. Men å si det og eventuelt ville det, er kanskje bare halve jobben - for utfordringen er nettopp å lære seg på organisert vis å bruke og tolke informasjonsstrømmen - hva er nyttig og viktig kunnskap?

I denne prosessen går det an å oppdage hvor partiets nettverk kan utvikles - de må trolig sikte videre enn sykehuset, fabrikkene eller bransjen. Underforstått: Den faktiske fornyingen av partiet vil være å rekruttere yngre mennesker - å organisere ungdom. Men det vet jo alle. Og det finnes muligheter og tilløp.

Ovenfor har jeg prøvd å drøfte spørsmål som det er lett å slurve med når ballen begynner å rulle....

ASGEIR BELL
LEDER, ROGALAND AKP.
Dette innlegget var ment som to kronikker i Klassekampen, men blei refusert av KK-redaksjonen
Innlegget er forkortet av Opprør.

Bli med på

RØD UNGDOM

EØS/EF-Konferanse
24-26 april

Tema: Hva er konsekvensene av en EØS-avtale/EF-medlemskap. Hvordan skal vi slåss mot EF/EØS. Søndagen er satt av til planlegging av aksjoner mot EF/EØS

Studieopplegget er i Ny Verdens regi.

jeg vil være med på konferansen
 jeg vil vite mer om konferansen

Navn

Adresse

Poststed

Prisen på konferansen er 200,- for folk i arbeid, og 100 kroner for andre

Rød Ungdom
Gjøteborggt. 8
0566 Oslo

Frimerke

INNLEGG

Bordeller og prostituerte

TO TING har «forstyrret» kvinnebevegelsens enighet i hvordan kampen mot prostitusjonen skal føres. Det ene er framveksten av bordeller i Oslo og det andre er at de prostituerte sjøl har blanda sine røster med i koret.

Det er enighet om at framveksten av bordeller representerer en uønska utvidelse i prostitusjonens virksomhetsområder og dermed også omfanget av den. I boka «Bakgater» skriver Finstad/Høygård at «sexklubb-virk-somheten har hatt påfallende lite omfang i Oslo - at den aldri har fått fotfeste her» (s. 338). Boka kom i 1986. Idag, seks år seinere, er bildet et annet. Ikke bare er antallet skremmende stort, men også holdninger i samfunnet til denne delen av prostitusjonen ser ut til å ha endra seg. Det foregår en opinionsdannelse som legitimerer prostitusjonen bare den skjer innen-dørs. Hva gjør vi så for å forsøke å hindre en sånn utvikling?

Det som direkta har forårsaket ue-nigheten i kampen mot bordellene er formen denne kampen har tatt. Det kan virke som om den eneste mulige måten er å stille seg opp utenfor en bordell å demonstrere sin avsky. Men sjøl om en ønsker å fysisk vise sin avsky mot bordeller, kan ikke det lett bli et tveegget sverd der avskyen/forakten også rammer den prostituerte kvinna? Hun som befinner seg på innsida av bordellen? Har ikke hun krav på en annen holdning fra oss - kvinneaktivistene? For hva er egentlig målet vårt med å bekjempe prostitusjonen? Vi slåss for kvinneverd mot kvinneforakt, for likeverd og frigjøring mot undertrykking og menneskeforakt.

Er det da mulig å bruke forakten som våpen i kampen mot forakt? Et dilemma.

Når det gjelder den andre «forstyrrelsen» - bidraget fra de prostituerte sjøl, er det mer komplisert. Det er bra å få med den undertrykte på lag i kampen mot undertrykking, men når den undertrykte ikke ser det slik vi ser det, eller i beste fall ikke akkurat sånn, blir det vanskelig å holde rett kurs. Vi ønsker å slåss mot et fenomen som ikke bare undertrykker de kvinnene som er en direkte del av det, men som undertrykker alle kvinner ved å opprettholde et syn på kvinner om at hun er til salg, at hun er annerangs, at hun er et objekt, at hennes seksualitet ikke er hennes egen, men er til for menn.

Det er ikke mange år siden de fleste av oss hadde et vi/dem-forhold til kvinnene i prostitusjonen. Prostituerte kvinner var av et annet «slag» enn oss. Men så kom «Bakgater» som for mange ble et vendepunkt. Den prostituerte kvinna var ei vanlig kvinne som det gikk an å identifisere seg med. Så lenge hun var et offer.

Prostituerte sier at de ikke ønsker å ha offerlappen festet på seg. De vil ha respekt, ikke rett ut sagt som prostituerte, men som « horer som også er madonnaer », som hele mennesker, bærere av et menneskeverd. De vil respekteres som velgende om ikke dermed sagt for valget. Vi velger ikke alle ut i fra samme meny, men det foretas alikevel valg. Kjersti Ericsson kaller det en strategi for å vinne verdighet gjennom « å velge » det uunn-gåelige. I «Bakgater» stilles det spørsmålstegn ved frivilligheten der valg-situasjonen er slik at vi ikke kan velge annerledes. «Det som fra et ståsted i samfunnet fortøner seg som et valg, kan fortone seg som tvang fra et annet ståsted» (s. 319) «Frivilligheten

(ved valget) forutsetter at det finnes gode, reelle alternativer og velge blant» (s. 320)

I det man setter offerlappen på, har man samtidig redusert vedkommende til en som ikke velger sitt liv. Og det betyr at når prostitusjonen ikke er resultat av et valg, så har man heller ikke noe ståsted for å gjøre andre valg, valg som kan føre en ut av prostitusjonen. Det handler om se seg selv som vesentlig. Da først kan en stille krav til sin livssituasjon.

Idag er PION et faktum. Mange oppfatter dette som et skremmende tegn på at Europas interesseorganisasjoner med legalisering og yrkesstatus på programmet er i anmarsj.

PION har ikke bekjempelse av prostitusjonen på programmet. Men de krever heller ikke yrkesstatus. Jeg oppfatter programmet som et minimumsprogram, et program som både den som er mot prostitusjonen og den som er for kan enes om. Hovedpoenget med det er at det er en strategi for verdighet, trua på eget verd og at denne er grunnleggende for mennesket i kampen for å slåss for et bedre liv. Det sporet vi er kommet inn i fokuserer mye på kvinnen i prostitusjonen. Det kan lett bli en dreining bort fra de bakenforliggende årsakene. Det kvinnebildet som muliggjør at kvinner kan kjøpes og at kvinner kan selge seg. Det kvinnebildet som holder kvinner for annerangs. Prostitusjonen er ikke bare et produkt av dette kvinnebildet, men også en viktig bidragsyter. Den produserer et kvinnebilde som den også profiterer på.

ANNE SKJELKVÅLE

INNLEGG

Kvinnefrontens syn er mitt syn

KVINNEFRONTEN har kritisert nabolagsaksjonene til Kvinnegruppa Ottar med fler på følgende grunnlag: I tillegg til å skremme vekk horekunder, hallikere og utleiere, virker denne aksjonsformen truende for den enkelte prostituerte og eksponerer henne noen ganger offentlig som individ. **Aksjonsformer.**

Kvinnefronten går inn for, og har gjennomført aksjoner som setter søkelyset på horekunder, halliker, bakmenn og utleiere, men som ikke konfronterer den enkelte prostituerte direkte.

Kvinnefronten er vel kjent med at kvinner i Europa, Australia og Nord-Amerika arbeider for å få anerkjent prostitusjon som yrke, for dermed å få fjernet stigmatiseringen av prostituerte. Kvinnefronten har møtt dem på flere internasjonale konferanser opp gjennom årene, og vi møter dem nå i Norge. Kvinnefronten har i alle disse sammenhenger hevdet: Kvinnefronten tar avstand fra prostitusjon, men tar ikke avstand fra de prostituerte. Kvinnefronten mener at menns kjøp av kvinner er overgrep mot kvinner og et uttrykk for det patriarkalske samfunnet vi lever i. Godtar vi prostitusjon som arbeid, godtar vi kvinnekroppen som vare. Kvinnefronten går inn for kriminalisering av horekunder.

Det er patetisk når disse organisasjonene nekter å se at det er handel med kvinner det dreier seg om, og reserverer merkelappen «tvang» til kun å gjelde mindre heldige medsostre i fattige land, som tvinges til prostitusjon i den vestlige verden. Det kommer galt avsted hvis det økonomiske systemet i verden, kapitalismen, og det økonomiske systemet bak prostitusjon og salg av kvinner er et ikke-tema i debatten. De som kaller seg «frivillige» i vesten vil da uvegerlig

bli brikker for en aktiv prostitusjonslobby som har hele verden som sitt virkeområde. Uvegerlig vil de «frivillige» bane veien for den internasjonale kjønnshandelens interesser. Ved denne korsveien står gruppen PION nå, jfr. uttalelsene om yrkesstatus og frivillighet.

Hva må gjøres?

Aksjon: Men dette betyr ikke at vi skal avskrive kvinnene i PION og gjøre dem til vår fiende, på samme måte som vi i våre aksjoner ikke skal eksponere den enkelte prostituerte. De aksjonsformene Kvinnefronten anbefaler vil føre til at massjesteder får oppsagt leieavtale og at tilgjengeligheten blir vanskeligere, og at den enkelte prostituerte står uten kundegrunnlag.

Diskusjon: Kvinnefronten vil føre dialog med grupper som PION på sak. Det resulterte i en fellesuttalelse i høst mot sider ved politiets bordellaksjon, og sider ved nabolagsaksjonene. Siden har talskvinner for PION kritisert Kvinnefronten for våre bordellaksjoner. Kvinnefronten tar dette til etterretning, men vil jobbe for fortsatt diskusjon. Det er viktig at PIONs medlemmer, selv om de er få, deltar i kvinnepolitiske diskusjoner, hvor grunnlaget for prostitusjon blir diskutert, og hvor Kvinnefronten og andre får fram at kvinnestyrt salg av kvinner er en gedigen illusjon, som spiller på lag med kjønnshandelens mafia. Det er viktig at vi analyserer norsk prostitusjon og setter den inn i en internasjonal sammenheng, og kartlegger de økonomiske og politiske interessene.

Krav til myndighetene.

Massemedia grafer i prostitusjon, men stiller ikke krav til myndighetene om effektive og alternative støtteprosjekt for kvinner i prostitusjonen. Kvinnefronten har foreslått overfor justisminister og sosialminister «Prosjekt endestopp Norge», som er et tiltak for å stoppe internasjonal kvinnehandel i Norge.

Solidaritet.

Hvem solidariserer vi oss med? Det er blitt sagt at kvinner i prostitusjon aldri kan bli allierte i kampen. Dette tror vi ikke på. Tidligere aksjoner har vist at kvinner i prostitusjon har deltatt. Dessuten kan ikke en stor og svært differensiert gruppe kvinner totalt avskrives på denne måten. Kvinnefronten er mot prostitusjon, og for de utsatte kvinnene, og aksjonerer derfor heller ikke direkte mot dem.

AGNETE STRØM

INNLEGG

PION trengs ikke i kampen mot prostitusjon.

VI LESER bl.a. i aviser at den internasjonale kjønnshandelen øker dramatisk. I tillegg vet vi at den hvite slavehandelen er i ferd med å snu seg til å være salg av fargede kvinner og barn. Dette er for jævlig. Her i Norge har vi lang tradisjon i kampen mot porno og prostitusjon, og det skal vi være stolte av. Men nå trengs det en intensivering og forsterkning av motkrafta til kjønnshandelen. Alle som er mot porno og prostitusjon må engasjere seg i kampen mot salg av kvinner.

Oppblomstringa av bordeller her i byen kan få noen og enhver av oss gamle kvinneaktivister til å kjenne adrenalinet stige, og kampkrafta trengs seg på. Men kampen mot bordeller er blitt et problem. Kvinneorganiseringer på forskjellige plattformer mener noe om det på ulikt vis. PION er for bordeller, Kvinnefronten

er mot bordeller, men vil at politiet skal foreta nedlegginger etter skriftlige anmeldelser. Ottar vil mobilisere ungdom og andre aktivister ut på gata for å protestere og kreve stenging. Men alle uttaler at de er mot porno og prostitusjon, også PION. Det ble sagt på møtet om bordeller arrangert av 8. mars komiteen og Ottar den 4. mars. Jeg mener at på tross av PIONs plattform er ikke den mulig samarbeidsorganisasjon i kampen mot porno og prostitusjon, i og med at representanter fra samme organisasjon på det samme møtet sier at de ønsker offentlige bordeller drevet av prostituerte.

Ja, så skulle kampen bli mangfoldig, med mange metoder og innfallsvinkler, som skulle kunne utgjøre en knyttneve mot tilsnikelsen av bordeller via massajeinstitutter og andre tildekkingsforetak. Nei, det har blitt mer en indre kamp i kvinnebevegelsen om metoder, mer enn om mål. Metoddebatten skjuler en motsetning, og den handler om horer - eller som det sies - synet på horer. Klart horer er mennesker som, lik alle andre undertrykte i Norge og verden, skal kreve menneskeverd, bli satt pris på, ha en jobb, utvikle seg, utfolde seg, være glad og elske hvem de vil. Klart det! Alle kvinner vil det!

Men prostitusjon er nød - stor nød. Jeg vil aldri komme til å skjønne, ei heller akseptere, at kvinner og barn selger kroppen av fri vilje. Å aksjonere mot bordeller direkte på gata vil kanskje for noen prostituerte synliggjøre individuell nød og fortvilelse. Og det er vondt. Men denne prosessen er uunnåelig, mener jeg, skal kampen mot kjønnshandelen være kraftfull og offensiv. Vi samme kvinneaktivistene skal, og må samtidig kreve retten for alle kvinner til å leve et godt liv uten salg av kroppen. Hvordan liva våre skal være, hvilke muligheter vi vil ha, det må alle kvinner mene noe om på frodig vis. Men i kampen mot porno og prostitusjon er det umulig å se at PION skal legge noen som helst premisser for taktikk og innhold, fordi de er så grunnleggende for bordeller og salg av kvinnekroppen. Jeg mener at Kvinnefronten og Ottar kan utfylle hverandre i denne kampen. Det er nødvendig at veldig mange kvinner og jenter trekkes med i aktivitet på forskjellig vis i å slå tilbake oppblomstringa av bordeller.

BERIT HAMMERØ

INNLEGG

Åtte påstander om kampen mot prostitusjon

PÅSTAND 1: Hovedårsaka til partikrisa i AKP er mangel på politisk skoloring og levende diskusjon i partiet. Vi går ikke uberørt gjennom høyrebølge, jappe-tid og en internasjonal offensiv for markedskreftene, og mot alle kollektive løsninger. Men «ytre påvirkninger virker gjennom indre motsigelser,» og det AKP som overlevde de andre (vest-europeiske) revolusjonere bevegelsene, dør kvelningsdøden i dag. Fordi vi overlevde med en sentralisering og politisk ensretting som undertrykte motsigelser på grunnplanet. Derfor klarer vi ikke å utnytte de mulighetene vi skulle hatt til å ta ledelsen i all den urolige og uorganiserte motstanden som oppstår når så mange folk i Norge får det virkelig verre på en gang.

Påstand 2: Kvinnepolitikken er det viktigste området dette IKKE gjelder. For her har vi både politisk skoloring: lage bøllekurs, drive kvinneorganisering, utvikle teori og skrive bøker; og levende diskusjon: kamp om politiske

linjer. Skal AKP overleve som politisk kraft i Norge må denne kampen fortsette, og utvikles innad i partiet, ikke ekskluderes.

Påstand 3: Den organisatoriske splittelsen i Kvinnefronten har styrka, ikke svekka AKP her i Oslo. Gjennom «Kvinnegruppa Ottar» har vi nådd nye aktivister, utvida kontaktområdet vårt, og skjerp den politiske kampen.

Påstand 4: Det viktigste vi har oppnådd gjennom bordell-debatten er å avsløre PION. De Prostituertes Interesseorganisasjon i Norge, som sier noe til Klasskampen («vi tar ikke standpunkt for eller i mot prostitusjon, vi er bare for de prostituerte») og noe anna til Cupido («vi mener de prostituerte har en viktig seksualpolitisk og samfunnspolitisk rolle, og at regulert prostitusjon er bra og nødvendig i samfunnet»). Denne avsløringa har satt nødvendige grenser i den norske kvinnebevegelsen, og tvunget flere til å ta klar stilling.

Påstand 5: PION er små i Norge men har viktige bakmenn. Det er lett å avfeie PION. Men vi er fortsatt på defensiven i kampen mot bordellene, og forsøkene på å legalisere åpent salg av kvinner. Beviset på dette finnes på annonsesida i Dagbladet hver uke. Og i kvinnebevegelsens knefall for de «prostituertes fagforeninger» i Danmark, Nederland, Belgia, Frankrike - EF-området. En naturlig følge av at «markedet» skal utvides til å gjelde ikke bare helsa vår, men flere og flere menneskelige forhold. Blant annet de seksuelle.

Påstand 6: De norske horene er ikke de viktigste personene i den norske bordell- og prostitusjonsdebatten. Som kvinner og som undertrykte har de talerett, ja. Som kvinner og som undertrykte vil vi som slåss mot prostitusjon først og fremst ut fra kvinnepolitiske og samfunnspolitiske standpunkt ha ansvaret for å få med oss flertallet av kvinnene i Norge i denne kampen. Og vi har ansvaret for å snakke for de aller mest undertrykte, de internasjonale kvinneslavene også.

Påstand 7: Parallellen til «sladde-debatten» er klar. Porno-modellene er fler og fler, men ikke de fleste av pornoindustrien sine ofre. «Sladde-debatten» var først og fremst en avsporing, og skada både kvinnebevegelsen og kampen mot porno.

Påstand 8: Vi som ikke er prostituerte, og heldigvis ikke har vært pornomodeller, slåss ikke på vegne av noen, men for oss sjøl. Det høres kanskje kynisk ut, men vi er ikke sosialarbeidere. Vi slåss for et samfunn med færre prostituerte, færre pornomodeller - og færre sosialarbeidere. Derfor bruker vi kreftene først og fremst på å hindre rekruttering, innskrenke markedet, stoppe en snikende aksept av internasjonal og norsk kvinnehandel. Sånn styrker vi oss sjøl, og alle kvinner.

VIGDIS VOLLSET

Debatten om hvordan kampen mot prostitusjon, og særlig kampen mot bordellvirksomheten skal føres har rast en stund. Folk i RV/ AKP miljøet har tatt nokså forskjellige standpunkt. Og mange har problemer med å forstå hva debatten handler om. Opprør har bedt fire kvinner skrive ut fra hvert sitt ståsted. Innleggene er redigert og forkortet av redaksjonen. Tittlene på de forskjellige innleggene er redaksjonens ansvar.

Inn i en Vargtid?

Pål Steigan har skrevet ny bok, som snart kommer ut på Oktober forlag. Boka gir et perspektiv på en kaotisk verden, hvor historiske røtter blir viktige for å se sammenhenger.

Som innfallsvinkel benytter han seg av norrøn mytologi, der Volven spår om Vargtid. Vargtid betyr ikke bare ulvetid, men fredløs tid og forbryttert.

Hva er ideen bak boka?

- Jeg forsøker å legge et historisk perspektiv med utgangspunkt i Europa, sier Pål. - Det er et forsøk på historisk bevisstgjøring, samtidig som jeg føler et slektskap med Jan Myrdals illojale europeer. Det har med å gjøre at Europa-begrepet, retorikken i Europa-debatten er full av arrogance. Det er et viktig poeng hvor kildene våre er, for eksempel Midt-Østen og Egypt.

- Vi går mot «Columbus-jubileum.» Det skjedde en del viktig på det tidspunktet hvor Columbus la ut på sine tokt, eller snarere i forkant av det. Uten å rose male maurenes Spania, må det sies at det var ei tid med kulturell og intellektuell blomstring, hvor muslimsk, jødisk og kristen tenkning levde sammen. Da det spanske kongehuset fikk overtaket, kom også den fundamentalistiske kristendommen på tronen. Både muslimer og jøder ble jaget ut av Spania. Dette var en forutsetning for at Columbus fikk sette avgårde. Det markerte starten på erobringene og det europeiske herredømme, et herredømme som går mot slutten. Europa har kjørt seg fast i kriser. Jeg tror jeg våger påstanden at alle vesentlige europeiske konflikter ligger åpne igjen etter sammenbruddet i øst og for den kalde krigen. Vi kan si det sånn at normaltilstanden i Europa er krig.

- Hva skal vi da si til kjempeoppslagene i norske aviser etter Jernteppets fall - Fred og Demokrati i Europa?

- I beste fall er det en grenseløs naivitet. Konflikten blomstrer. Det er krig i Moldova og Jugoslavia, og det gjærer mange steder. Det er som de eldgamle strukturene i Europa slår opp igjen. Gamle stormakter lurar, som Tyskland og Tyrkia og det Osmanske rike. Tyrkia, med verdens fjerde største hær, som i hovedsak er finansiert av USA. Stor-Tyskland er klar for ekspansjon, både i og utafor EF, samtidig som det er et maktvakuum i den østlige delen av Europa.

- En annen side av saken er at den demokratiske retorikken fra vår del av verden er falsk. Nord vil ikke ha demokrati. Om vi tenkte oss et slags valg i verden, hvor de fattiges enorme flertall hadde kommet til sin rett, så hadde det europeiske «demokratiet» blitt feid vekk. La oss si det sånn at normalmennesket er ikke europeer. Men det passer dårlig inn i de europeiske begrepene om kultur og demokrati.

- Du gir et bilde av en krigsvanger verden?

- Ja, iallfall er verdenssituasjonen mer ustabil enn på lenge. Vi har vært innom en del av konfliktstoffet. Vi har Golf-krigen og Nord-Sør perspektivet i friskt minne, med høystemt retorikk om ny verdensorden. I dette bildet blir de små nasjonene kasteballer. Norge kan jo faktisk bli sendt ut i krig via Nato. Samtidig som det er forbundet med en viss redsel å snakke om krigsfare, så er tålegrensa for krig flyttet. Ser vi egentlig hva som skjer i Jugoslavia?

- Hvis vi ser litt nærmere på Øst-Europa, hva kan vi si om vår egen rolle her? Hva har vi sett, hva ser vi?

- Vi kan slå fast at sosialisme ovenfra blir diktatur. Når det gjelder Sovjet og Øst-Europa har vi hele tida stått på at sosialismen var forlatt for lenge sida. Når sammenbruddet kom, kom det fort og voldsomt. Det tror jeg har sammenheng med at problemene har blitt «løst» politisk og økonomisk, med ovenfra-løsninger. Problemer løses ikke, de utsettes og da aksellerer de. For eksempel, da Albania brøyt med Kina, hadde de ingen alternativer til hjelpa de hadde fått. De begynte å spise av grunnfondet. Tilslutt kommer krisa fort og djupt. Når vi lenge forsvarte Albania tror jeg det var ut fra en type dogmatisme, som kanskje var arvegods. Vi forsvarte «fordi det var sånn.» Jeg tror det har med modenhet å gjøre. Hadde det vært sånn at vi egentlig visste at det var feil det vi sa, så hadde det vært verre, men etter mitt syn stemmer ikke det. Vi kunne derimot kanskje vært dyktigere til å gjennomskue retorikken. Det er viktig å lære av disse tingene, og det forsøker jeg å gjøre i boka.

- Det tragiske ved Øst-Europa nå er at de vil slippe løs markeds-kreftene, men aner ikke hva som treffer dem. De har en stor og mektig arbeiderklasse, men den er evneløs og er kjørt overende. Solidaritet i Polen, for eksempel, ble tatt over av den katolske kirka og havna så i statsapparatet.

- La oss gå tilbake til beskrivelsen av en motsetningsfylt verden. Kapitalen vil ha overnasjonale «stater» eller selskaper. Hvilken rolle spiller nasjonalstaten i dette bildet?

- For kapitalen er nasjonalstaten en hemsko. Men den har slett ikke utspilt sin politiske og kulturelle rolle. Vi er i et ganske sammensatt dialektisk forhold. Hvem kan si at EF kommer til å holde? Jo større det blir, jo fler bomber blir med i lasta.

- For Norges del, så er nasjonen skapt gjen-

nom historia på et visst materielt grunnlag, først og fremst primærnæringene. De som styrer Norge vil ha et Euro-Norge. Men hvis borgerskapet vender ryggen til grunnfjellet, primærnæringene, hvem vil investere da? De kapper trossa til det som har gjort det mulig å bo her. For oss, som for andre er nasjonalstaten viktig nok i forsvaret mot imperialismen. Men det viktige her er at det nasjonale samtidig må være internasjonalt og anti-rasistisk. Folk som slåss for nasjonal uavhengighet, men nekter andre samme retten, kan ikke tas alvorlig. Jeg tror nok at diskusjonen om nasjonale spørsmål trenger en oppfrisking.

- I denne vargtid, eller heksegryte, hva slags perspektiv har du på opprør, sosialisme og kommunisme?

- Jeg tror utgangspunktet er sånn at verdensproletariatet er større, men samtidig også fattigere enn noen gang. Kampen mellom arbeid og kapital er råere enn noen gang. Livsviktige saker som å stoppe KFK-gassene kan ikke løses ved hjelp av markedskreftene. Verden har bruk for radikale løsninger som aldri før. Da er det også sånn at undertrykkelse fortsatt avler motstand, og med den verden vi har vil kampene bli hardere. Hvis vi ser på 3. verden og spør om revolusjon er mulig der, må vi også spørre hva som er mulig. Vi har hittil fått prøyd ut ganske få sosialisme-modeller, og kanskje modellen ikke passer til virkeligheten. På den andre sida, hvis virkeligheten stiller krav til sosialistiske løsninger vil det komme. Jeg tror vi må se det sånn. Som vi har vært inne på så blir sosialisme ovenfra helt feil.

- Hvis vi ser på vårt forhold til den norske virkeligheten, vil jeg si at vi ikke har noe særlig å skamme oss over. Vi har vært helt klare på hvilken side vi hører til og hvem vi skal tjene. Vårt politiske program for Norge har mye bra, men også mangler. Jeg mener avgjort at vi har noe å gi på veien, av erfaring og kunnskaper. Det vil være trist hvis vi må begynne «på nytt.»

- Det er oppmuntrende å registrere at interessen for debatt om marxisme og kapitalisme er ganske levende. Det kommer masse henvendelser om å snakke om dette temaet. Jeg håper at boka kan være et bidrag. Jeg prøver å stille spørsmål, få oppmerksomheten ut av vante spor. Det er et forsøk på å åpne opp for den mangfoldige situasjonen i verden. Til det formålet har jeg også valgt en litt annen form enn den typiske marxistiske saksprosaen, slutter Pål Steigan.

BIRGER THURN-PAULSEN

Debattbøker fra Oktober

Oktober forlag har gående en forholdsvis ny serie debattbøker, der blant andre Pål Steigans forrige bok, «Veiskille» og den kommende boka hans går inn, sammen med for eksempel Kjersti Ericssons siste bok. Opprør har vært hos Oktober og snakket med Thorleif Grue om denne bokserien.

Thorleif forteller litt om ideen med disse bøkene.

- Vi satser på en til to ugelser i året innfor temaer som økopolitikk, feminisme og andre viktige områder. Det skal være alternative debattbøker, ikke «stuerene» ideologiske saker. Vi regner med en bok om genetikkologi, vi har utgitt Vandana Shiva, og om ca. en måned sender vi ut en av Samir Amin om Eurosentrismen. Vi er i det hele tatt på leitng etter innspill som bryter opp debatten. Vi holder

også øye med utlandet, særlig tilsvarende forlag som oss. Litt artig, forresten at Samir Amin ble utgitt på et lite parisisk forlag i 70 åra - det samme forlaget som ga ut Samuel Becketts bøker.

- Hvordan går disse bøkene?

- Det er ingen stor interesse, sier Thorleif, men vi er noenlunde fornøyd. Flere av dem har vært ekstrabøker i bokklubben, og det er et viktig marked for oss. Men vi tror at bøkene er viktige, og etter å ha kommet litt lenger med serien håper vi å få fram en linje i det. Vi tror det er viktig å gå litt djupere i filosofien, framfor bøker som oppsummerer situasjonen. Verden går så fort at du raskt blir uaktuell.

- Er dette kanskje den nye debatt-boka?

- Vi tror iallfall at vi er inne på et riktig spor. Store, djuptpløyende bøker har vært ganske

populære i USA en stund. Her skjer det nå en økt søkning til andre fag enn økonomi på Universitetet, kanskje det kan få betydning for denne typen bøker. På den andre sida, så er faren for debatt-boka i vår tid at den kan bli blåst til himmels i ett eneste TV-program.

- Det viktige er allikevel at vi må ha gleden av å utgi sånne bøker, se utfordringen i det, for det er ikke akkurat noen butikk. Og det er viktig å føle seg fram, så vi prøver å holde kontakt med forskjellige miljøer og organisasjoner, blant annet for å få tips om hva som kan være aktuelt. Det vil jeg gjerne understreke, at vi er svært glad for tips og ideer, oppfordrer Thorleif Grue til slutt.

BIRGER THURN-PAULSEN

Foto: Victor Dimola

De gamle er eldst.

«De store formuene er også bygd på knoklene til tusentals og ofte på millioner av fattige... (...) Men og her kommer vi til de moderne morderenes fordel: de likene som skapes på grunn av rentemarginen skitner ikke til de velstelte hendene til den pene bankdirektøren eller finansministeren på samme måte som de likene som skapes av eksekusjonspeletongen.»

Dette sitatet er fra den siste boken til Pål Steigan, «Vargtid». Boka er en gjennomgang av nasjonale konflikter, økonomiske konflikter og kulturelle konflikter. Konflikten blir vevd sammen til et bilde av hvordan verden ser ut i dag, og hvordan den kan se ut i morgen (hvis noen av råtipsene til P.S. slår til).

Jeg mener at boka til Steigan er spesielt sterk på analysen av Europa, og konflikten som kommer frem igjen etter at avtalene (Jaltaavtalen osv) fra sist krig ikke gjelder lenger.

Med denne boka som redskap vil det etter min mening

bli mye enklere å se hvor konflikten i Europa blir hardest, og hvor vi bør sette inn mest krefter på å lage strategier i kampen mot imperialismen. For eksempel tegner Steigan et bilde av et sterkt ekspansjonistisk Tyskland på offensiven.

Hvis vi mener at Steigan har rett blir det viktig at vi i større grad retter det anti-imperialistiske arbeidet vårt inn på å slåss mot tysk kapital. Kanskje burde anti-EF arbeidet vårt bli mer rettet inn på å avsløre de tyske visjonene med EF. Disse å andre spørsmål om strategier reiser boka.

Hvis vi skal se på hvordan denne boka passer for ungdom, så har Steigan i denne boka nok engang vist at han er istand til å skrive bøker som også ungdom kan lese og forstå. Riktig nok glemmer han seg en gang inne imellom og bruker ord som f.eks å repatriere xenofobien (hva nå det måtte bety).

Det burde nok vært med en ordliste til de av oss som ikke

er aller mest bevandret i ordbo-

ka. Et annet minus er at Steigan tar litt lett på å forklare endel hendelser og sammenhenger. Dette gjør at de som ikke har vært borte i temaet før, vil finne enkelte områder i boka vanskelig å forstå. Nybegynnerne vil få problemer med å få med seg hele boka. For at dere ikke skal tro at dette er en veldig vanskelig tilgjengelig bok, vil jeg gjøre oppmerksom på at det jeg mener med nybegynner er veldig ung ungdom med lite teoretisk skoleing. (Jeg har ikke lest den endelige utgaven, så det er mulig at boka er gjort lettere tilgjengelig enn da jeg leste den.)

Men alt i alt er dette en meget god bok, en bok det er viktig at folk leser for å kunne få med seg hva som skjer, og hvorfor det skjer i verden idag. Denne boka er det lett å anbefale folk å lese.

JO RYSTE.

Imperialismeanalyse med nogo attått

I forslaget til plan for AKP de kommende to åra, som Landsstyret la fram i forrige nr av Opprør, sies det at vi trenger å utvikle «en ny internasjonal og nasjonal klasseanalyse». Og, at vi må ha en «noenlunde felles virkelighetsoppfatning». Pål Steigan kommer med et viktig bidrag til denne prosessen med boka «Vargtid».

Ikke fordi han gir de fiks ferdige svare og analysene på alle områder. Scenariene han tegner springer jo ut av det som er sjølv hovednerven i boka; at vi lever i ei brytningstid. Det er derfor mange kryssende motsigelser som utvikler seg, og flere utviklingsmuligheter. Men, det å komme framtida inn på livet må da også bli å stille opp hypoteser og drøfte dem

Jeg syns Pål Steigan takler dette godt i boka. Både teoretisk og pedagogisk. Den gir økt innsikt i imperialismeteorien, ved at de leninistiske tesene blir prøvd ut på dagens virkelighet. Samtidig som du også blir servert endel «biretter» underveis, som også kan stimulere deg til å finne ut mer om ting du ikke akkurat hadde tenkt skulle luftes her.

En spesiell styrke er at boka setter dagens begivenheter inn i en større historisk ramme. Det har vært oppbruddstider før under imperialismen; etterkrigstida har ikke lagt alle premissene for hva som kommer til å skje nå! Og det er dypere historiske røtter fra tidligere

samfunnsformasjoner som fortsatt sprenger seg opp til overflata og setter sitt preg på det nye landskapet som skal formes.

I vårt eurosentrisk miljø, og i disse EF-tider, kan det være nyttig å sette Europa-begrepet nærmere under lupen. Hva er opprinnelsen til vår sivilisasjon og hva slags rolle vil Europa (hvor nå grensene for dagens Europa skal trekkes) spille i den framtidige verdensordningen? Du får både bakgrunnskunnskap og ideer til å jobbe videre med stoffet i denne boka.

AKP har i hele sin historie holdt fram det anti-imperialistiske perspektivet på den nasjonale kampen i vår tid. Vi har støttet frigjøringskjempere mot nykolonialisme og hegemonisme. Vi har vært med på å mobilisere motstand mot å underlegge Norge ennå sterkere de imperialistiske stormaktene. Kan vi overføre disse standpunktene direkte til de konflikten vi nå ser i Øst Europa og det tidligere Sovjetsamveldet? Hvordan virker det inn på karakteren til de nasjonale konflikten som nå blusser opp at de finner sted i et imperie som imploderer i motsetning til ekspanderer? Samtidig holder jo verdensimperialismen langt ifra hendene fra fatet. Prinsippene våre holder fortsatt. Men, konkret analyse må til for å trå riktig i det nye terrenget. Boka gir også økt inn-

sikt på dette området.

Boka er ei debattbok. Og Steigan blir vel neppe fornøyd om den ikke møter motinnlegg og skaper diskusjon. Fra partiet sin side, er det sjølsagt også en målsetting at den skal bli brukt til å engasjere oss sterkere i den offentlige debatten omkring disse spørsmåla. Det har vært en merkbar opptrapping av den borgerlige propagandaen de siste åra, for å vinne terreng for sitt bilde av den nye verdenssituasjonen. Både erfarne ringreiver som Pål Steigan og partimedlemmer som ikke har anledning til å jobbe så konsentrert med slike spørsmål, har imidlertid en solid plattform å gå inn i denne debatten på. «Vargtid» er ytterligere ammunisjon tilpassa den klassekampen som pågår nå.

Steigan vil også stille opp på møter som partiet og ungdomsforbund tar initiativ til rundt omkring, med utgangspunkt i problemstillinger knytta til boka. I Oslo planlegges et 4 timers kveldsseminar 6.mai med foreløpig arbeidstitel «Nye verdensorden og de nye revolusjonene». Vi vil prøve å koble diskusjonen om analyse og strategien. Dvs. både det temaet Pål tar opp i sin bok og sentrale problemstillinger fra Kjersti sin siste bok. Både Pål Steigan og Kjersti Ericsson stiller som innledere til debatten.

ARNLJOT ASK

Om Kjersti Ericssons bok

Med boka «Søstre - kamerater» nådde Kjersti Ericssons politiske forfatterskap et foreløpig høydepunkt. Slik jeg ser det var boka en videreutvikling av marxismen ved å tilføre den et kvinneperspektiv. I «Den flerstemmige revolusjonen» har hun forsøkt å videreføre dette arbeidet, men denne gangen har hun ikke lykkes så bra.

Bevares, det er svært mye bra i boka, særlig er det mange gode og treffende eksempler der kvinner vil kjenne seg igjen og der menn kan få hjelp til å se verden fra kvinners synspunkt. Og fram for alt er det tydelig at det skrives engasjerte bøker for sosialismen og kommunismen i tider da kapitalismens ideologiske offensiv er så voldsom. Men dette er ingen anmeldelse av boka, for da ville jeg ha vært mer balansert. Redaksjonen i «Opprør» har bedt meg om å legge fram noen kritiske kommentarer, og da vil jeg bruke plassen til det. Boka er dessuten for viktig til å bli tiet i hjel av pregløs velvilje.

1. Tyngden i analysen flyttes fra produksjon til reproduksjon. Kjersti har tidligere synliggjort reproduksjonen og integrert den i en analyse av kapitalismen. I «Den flerstemmige...» flytter hun etter mitt syn tyngdepunktet over i reproduksjonen. Hun gjør hverdagslivsperspektivet og lokalsamfunnet i praksis viktigere enn produksjonen. Og framfor alt skriver hun veldig utydelig om produksjonen. Mer enn noe annet Kjersti har skrevet bærer denne boka preg av at hun har liten personlig erfaring fra produksjonen. Men dermed blir det ikke helt troverdig at arbeiderklassen fortsatt skal være en «spiss» i revolusjonsstrategien.

2. Jeg synes ikke Kjersti helt har tilegna seg analysen av kapitalismens miljøødeleggelser. Den framstillinga hun gir av verdiloven blir overraskende nok for tradisjonell, den tar ikke opp i seg at kapitalismen realiserer den «potensielle formuen» som ligger i naturen. Det er mye som tyder på at kapitalismen har klart å forlenge sitt liv kunstig ved å plyndre framtidige generasjoner for det som skulle ha blitt deres livsgrunnlag. Denne utplyndringa foregår globalt og berører hele økosystemet på jorda. Den kan bare delvis fattes fra et hverdagslivsperspektiv. Og noen av de viktigste sidene ved den kan overhodet ikke gripes fra et hverdagslivsperspektiv, før det er for seint.

3. Fordi hun ikke integrerer en økologisk forståelse godt nok i analysen, tar hun for lett på behovet for sentral planlegging og styring. Jeg kan følge henne et stykke på vei, særlig i kritikken av byråkratiske og oversentralistiske planmodeller og i argumentasjonen for desentralisering av en god del avgjørelser. Men dersom dette skal fungere og ikke bidra til forsterking av den økologiske krisa må det settes klare rammer og retningslinjer fra samfunnet.

Ødeleggelsen av ozonlaget er ikke synlig fra et hverdagslivsperspektiv. Tvert om, fra et lokalt perspektiv kan KFK-gasser være å foretrekke i forhold til alternativene, fordi de ikke er eksplosive eller farlige å jobbe med. Det er først når de har steget opp i atmosfæren at disse gassene blir skadelige. Her kommer vi ikke unna samfunnsmessige og til og med internasjonale forbud og regler. Det samme gjelder kampen for å senke energiforbruket i de rike landa. Det skjer ikke spontant og

ikke som noen automatisk konsekvens av hverdagslivsperspektivet.

4. Hverdagslivsperspektivet blir for snevert og det kan bli direkte farlig hvis det ikke parres med en global forståelse av såvel fiender som venner. Lenin hadde rett i at sosialistisk bevissthet ikke vokser spontant opp fra fabrikkgulvet. Den gror heller ikke spontant opp fra lokalsamfunnet. Intoleranse og fremmedfrykt og etniske konflikter har svært ofte sine røtter i snever lokalisme.

5. Kjersti gjør rett i å problematisere staten, for staten er en arv fra undertrykkende klassesamfunn og den har vist seg å være en kime til nye utbytterforhold i sosialistiske samfunn. Men hun problematiserer ikke hverdagslivsperspektivet og lokalsamfunnet på samme måte. Er det f.eks. utelukkende en ulempe om staten krever at også kristne og konservative lokalsamfunn skal bygge og drive forkynningsfri daghem? Skal staten kunne oppheve rasistiske eller kvinnefiendtlige vedtak i lokale organer? Skal staten kunne forsvare etniske minoriteter i forhold til det lokale storsamfunnet?

6. Dersom sosialismen seirer først i ett eller et lite antall land, vil den være omgitt av en fiendtlig imperialistisk omverden. Skal den da ikke ha et militærapparat til å forsvare seg (og sine lokalsamfunn) mot invasjon? Det skal innrømmes at sosialismens historie er full av eksempler på at dette argumentet kan brukes til nær sagt hva som helst. Men det fritar oss ikke fra behovet for å finne et svar på dette spørsmålet. Er det ikke i virkelighetens verden slik at Kjerstis føderasjon av sjølstyrte lokalsamfunn vil trenge en sterk stat til å beskytte seg?

7. Når Kjersti så sterkt betoner lokalsamfunn og hverdagslivsperspektiv på bekostning av klasse og klasseperspektiv, hva blir da konkret igjen av kritikken av populismen?

8. Helt fra tittelen på boka: «Den flerstemmige revolusjonen» og gjennom hele resonnetet signaliserer Kjersti at den ensidige betoninga av enhet som har betegnet marxismen i industriarbeiderklassens epoke må erstattes av mange stemmer, mange «spisser» så og si. Dette er en fascinerende tanke. Den gjenspeiler på mange måter vår sammensatte og kompliserte verden. Men Kjersti unnlater av en eller annen grunn å trekke den logiske konsekvensen av denne tanken, nemlig at en flerstemmig revolusjon trenger flere revolusjonære partier. Hvorfor nøler hun med dette, er det taktisk motiver eller har hun en overgripende argumentasjon som konkluderer med at de mange stemmene likevel er avhengig av enhet for å nå fram?

Det skulle være artig å høre Kjersti reflektere over de spørsmåla og de innvendingene jeg har nevnt her. Kanskje har hun argumenter jeg ikke har tenkt over og kanskje har hun plausible resonnetter som får innvendingene til å falle. Eller kanskje er det sider ved «Den flerstemmige revolusjonen» som ikke er godt nok gjennomtenkt. (Mala-propos: Viser ikke den siste levekårsundersøkelsen at vi i tillegg til de dobbeltarbeidende kvinnene også er i ferd med å få en generasjon av dobbeltarbeidende menn og hvordan passer det inn i analysen?)

PÅL STEIGAN

RV og SV.

I VEDTAK FRA Bergen RV (siste Opprør) heter det: «Hverken SV(!, min anmerking), AKP eller andre grupper som NKP, AMG, IS, (m-1), RUF osv. kan alene danne grunnlaget for et politisk og ideologisk senter for den revolusjonære bevegelsen i Norge. Bare en samling av de sosialistiske kreftene kan gi et slikt grunnlag, og RV må bli den plassen hvor dette best gjøres.»

Sør-Trøndelag RV vedtok på sitt årsmøte liknende formuleringer. De legger i tillegg fram et forslag til retning for et slikt samlende revolusjonært arbeiderparti i 9 punkter. I punkt 1 heter det: «RV må være et revolusjonært arbeiderparti som oppfatter den norske staten som borgerskapets stat. Partiet går inn for en sosialistisk samfunnsomveltning.»

Ordet revolusjon er derved fjernet fra forslaget til grunnlag for det revolusjonære partiet. Er det av hensyn til de sosialistiske kreftene i SV?

I de 9 punktene er heller ikke tatt med synet på sosialdemokratiet. Av samme grunn?

Dette skal altså være RVs utgangspunkt for en diskusjon med venstresida i SV, NKP, AMG osv.

Det blir klarere at Per Overreins partiprojekt ikke kan erstatte AKP i norsk politikk.

SIRI JENSEN

Ledelse og praksis.

DE TO SISTE periodene har jeg sitti i Sentralstyret i AKP (ST). I forrige periode var det flere som var valgt inn fra distrikta, men etterhvert var det færre og færre av disse som møtte på ST-møtene. Det samme har skjedd i denne perioden. Hvorfor?

Jeg mener problemet er det som blir diskutert/ikke diskutert på ST-møtene. Den siste perioden har vært spesiell. Men jeg er redd at problemet ligger dypere enn som så. De gangene jeg føler meg løfta politisk, er når diskusjoner gir meg ny innsikt. Disse løfta får jeg støtt og stadig, men jeg kan ikke huske at jeg har fått dem i forbindelse med ST/LS-møter.

De interessante diskusjonene er i det partilaget jeg er med i. Bare etter jul har vi diskutert situasjonen i Europa etter omveltningene i Øst-Europa. Vi har diskutert åssen vi kan utforme en lønnspolitikk som både står i pakt med jordas ressurser og samtidig er et angrep på kapitalen.

Jeg tror at det skjer noe i ST som gjør at virkeligheten lett kommer i bakgrunnen, og at vi blir sittende å diskutere oss sjøl og våre egne motsigelser.

På det siste landstyremøtet blei det vedtatt at vi skal diskutere teori og satse på ungdomsarbeid. Det er vel og bra, men det er vel ingen som tror at det skal få partiet ut av krisa. Ungdom er interessert i teori, men skal vi knytte dem til oss må det være gjennom utadretta jobbing.

Vi må tilby ungdommen et samarbeid. Vi kan ikke skille oss fra ungdommen ved at de skal være aksjonistene, og vi levere teorien. Ikke bare vil det frata dem respekten for oss, men vi vil få det så kjedelig at de færreste gidder å være med lenger. Å satse på ungdommen betyr å jobbe sammen med dem.

Jan Hårstad skriver i innlegget sitt i forrige Opprør at det ikke er nok at den nye ledelsen har band til arbeider- og underklassen, men at ledelsen kommer herifra. Dette er jeg helt enig i. Men vi må diskutere det som er vir-

keligheta til disse gruppene. Og: vi må få inn innvandrere i det nye sentralstyret. Men det hjelper ingenting viss vi ikke samtidig diskuterer både de erfaringene de kan gi oss fra de landa de kommer fra og den situasjonen de er i i Norge i dag.

I sentralstyret har vi svært mange både arbeidere og ugifte mødre, men hva hjelper det hvis de erfaringene de har ikke blir brukt?

Det vi i hovedsak trenger i det nye ST er folk som ser nødvendigheten av å diskutere mer enn AKP og tilliggende herligheten, og som ser at det må til mer enn teoretiske diskusjoner i tida framover.

Å få til et slikt ST er oppgava for partilaga når de nominerer. Det er viktig at de som tar på seg oppgava med å sitte i ST er villige til å gjøre en innsats for å få partiet på beina igjen. Det vil blant anna si at en ikke bare sier seg villig til å møte på et bestemt antall møter i året, men ser det som si oppgava å være med på å bestemme hva som skal diskuteres på møtene. Hver enkelt må se på seg sjøl som en som er ansvarlig for hva partiet skal utvikle seg til å bli.

SOLVEIG AAMDAL
(Innlegget er forkortet, red.)

Tynt fra Siri Jensen

JEG UTFORDRA i Opprør 5/91 Siri Jensen (SJ) å begrunne hvorfor hun mener at AMG «vil dra i sosialdemokratisk retning i kvinnespørsmålet». I svaret (1/92) tar ikke SJ opp noe av det jeg skriver om AMGs kvinnepolitikk i innlegget mitt. Istedet tar hun utgangspunkt i AMGs plattform. Denne plattformen er svært kortfattet, og gir langt fra noe helhetlig bilde av AMGs politikk, verken på kvinnespørsmålet eller andre spørsmål. Dersom SJ hadde tatt det jeg skriver i det første innlegget mitt på alvor, hadde hun oppdaga:

a) At AMG ikke går inn for at kvinnespørsmålet reduseres til en del av arbeiderklassens kamp.

b) At oppheving av kvinneundertrykkinga er en del av AMGs endelige mål.

c) At AMG ikke mener at kvinnespørsmålet skal «underordnes». Et av poengene i det forrige innlegget mitt var faktisk at det er en stor grad av enighet mellom AKP og AMG om kvinnepolitikk. Det finnes nok av andre ting å diskutere enn det vi er enige om, og det er slett ingen grunn til å konstruere motsetninger. Utfordringa om å begrunne hvorfor vi i AMG vil «sosialdemokratisere» RV på kvinnespørsmålet står fortsatt ved lag. Og jeg vil be SJ ta utgangspunkt i det jeg skriver om kvinnepolitikk og/eller AMGerer praksis.

I innlegget mitt tok jeg også opp en rekke andre saker til diskusjon. SJ svarer heller ikke på noe av dette. Det er derfor fristende å gjenta hovedpunktene, slik at SJ eller andre kan bidra til å utvikle diskusjonen videre:

1) Det er ikke AKP som har «oppfunnet» den sosialistiske feminismen. Både på venstresida i Norge og andre steder blei disse spørsmålene diskutert og tatt på alvor, mens AKP ennå skvisa ut kvinner fra ledelsen med begrunnelse om «lavt nivå», og stempla store deler av den nye kvinnebevegelsen som borgerlig eller revisjonistisk.

2) Idag spiller de kreftene som leda an i kvinneoppørret i AKP en konservativ rolle både når det gjelder AKP og RV. Det virker som en mener at den eneste muligheten for at kvinneoppørrets erobringer ikke skal gå

tapt, er å bevare AKP. Jeg mener dette i praksis betyr en grov nedvurdering av den rollen kvinner idag spiller i andre politiske miljøer (for eksempel på Blitz eller i miljøbevegelsen, eller for den saks skyld i AMG.)

3) Grunnen til at AKP ikke rekrutterer unge kvinner idag, er ikke først og fremst fordi partiet blir sett på som «mannsdominert», men fordi AKP er et «gubbeparti» i politisk forstand, et parti som ikke er villig til å ta et definitivt brudd med en død tradisjon.

Istedet for at SJ og andre kaster bort verdifulle krefter på å holde liv i et dødsdømt parti, burde vi i fellesskap delta i den politiske utviklinga som RV nå er inne i, og sørge for at partiet får en minst like skarp kvinnepolitisk profil som den AKP har hatt. Dette krever innsats, og jeg kan love SJ at vi i AMG ikke kommer til å være noen «sosialdemokratiske sabotører».

NINA AAKENES

Grunner til å gå

SIRI SOLBAKKEN leverer i Opprør nr. 2/92 et solid forsvar for at AKP skal nedtone det parlamentariske arbeidet. AKP får nå gjøre opp denne debatten for seg. Sjøl mener jeg at det ikke kan bli noen revolusjon i Norge uten at den revolusjonære bevegelsen har oppnådd legitimitet gjennom deltakelse og oppslutning i valg.

Spørsmålet kan også vinkles fra arbeiderklassens standpunkt. En bevisst, konstituert arbeiderklasse vil nødvendigvis i et parlamentarisk demokrati som Norge i lang tid før revolusjonen ha fått sine representanter i parlamentet. Omdanninga av RV til et fullverdig arbeiderparti som stiller til valg, har som målsetting å bli denne arbeiderklassens politiske talerør i kommunestyre og Storting. Den sektoriske uviljen mot at RV (AKP) skal komme på Tinget er en av de viktigste grunnene til at folk ikke tar oss seriøst, og at mange arbeidere forlater AKP.

Dermed er jeg over på det jeg egentlig vil kommentere i Siri Solbakkens innlegg. Hun avslutter nemlig med å påstå at det er «arbeideraristokratene» som nå forlater partiet.

Måten du formulerer deg på er en viktig forklaring på spørsmålet ditt. For hvem er disse «arbeideraristokratene»? Alle med tillitsverv i LO? Bare de som er på heltid? Dette må du definere.

Et råtips er at det er langt flere som går. Og grunnen til det finner du i at AKP har utviklet en partikultur, en språkbruk og en måte å behandle folk på som skremmer vettet av folk. «Arbeideraristokrat» - jeg synes jeg hører arrogansen...

Et annet sted i innlegget ditt heter det: «Vi må jobbe sammen med massene, utvikle politikken vår sammen med dem, bygge opp sjølbevissthet og stolthet, og få folk til å stole på seg sjøl.»

Problemet for AKP er at det organiserer seg som en elite utenfor arbeiderklassen. Det kan ikke bli noe annet enn et fremmedelement. Partiet vurderer folk utfra sin egen målestokk. det finnes ikke en arbeider i dette partiet som ikke har møtt kamerater som med eller uten 2 års gjestepoptreden i proletariatet har visst bedre enn oss hvordan vi skulle gjøre det.

Jeg tror ikke denne kulturen er noe avsluttet kapittel i AKPs historie. En viktig grunn til at vi som utviklet nye ståsteder i partidebatten går nå, er at vi ikke lenger føler oss velkomne i partisammenheng. Hvordan skal vi

tro at AKP skal kunne bli i stand til å bygge et nytt samfunn, der «masse- ne» er med, mens vi er utdefinert?

Dette er en utfordring for RV å skape en ny partikultur med større bredde, raushet og rom enn det som har vært gjengs i ulike kommunistiske tradisjoner. Vi må vokte oss vel for å stemple og utdefinere kamerater som står for avvikende meninger. Det er en spennende erkjennelsesprosess som er satt igang. «Slipp taket i RV» er tittelen på Siri Solbakkens innlegg. Kan vi håpe på at AKP blir mindre opptatt av makt og kontroll ved neste korsvei i Oslo RV?

ARNE ROLIJORDET

Dårlig tid

JEG SKAL MEDGi en aggressiv tone, Per Overrein, men den vil jeg forklare utfra min sterke følelse av at vi har desperat dårlig med tid i forhold til framveksten av en mektig europeisk fascisme og forberedelser til imperialistisk krig. Jan Myrdal truer med å gå i kjelleren og henge seg hvis vi blir livegne under det tyske Auschwitzborgerskapets diktatur. (KK 5.39). Jeg har ikke tenkt å gjøre det, men forstår følelsen.

Drivkraften bak den nye militære imperialismen i EF, er den Tysk-Franske aksene. Disse to landene har også den aller største vekst i organisert rasisme og fascisme. En kan ikke se bort fra at finanskapitalen - om kapitalismens krise utdypes ytterligere - kvitter seg med restene av borgerlig parlamentarisme og innfører nye former for politi-militærstater. (Bonapartisme)

Det er derfor av den aller største viktighet at vi utvikler politiske kontakter inni disse aggressivt imperialistiske landene i første omgang for reell informasjon om hva som foregår. Overrein spør hva jeg har å anbefale av internasjonale kontakter og dette er faktisk et nøkkelspørsmål for utviklingen av noe levedyktig i Norge. Det nasjonalkommunistiske perspektiv noen driver og klammer seg til, er i dagens situasjon ren flukt fra virkeligheten. En kan ikke gjemme seg bort fra imperialismen i 1992. (Det kunne en heller ikke i 1914 eller i 1940).

Mitt konkrete svar er som følger:

En inngår en avtale med den Internasjonale Komiteen for den Fjerde Internasjonale om informasjonsarbeid. De har aviser i følgende land: Tyskland, England, Srilanka, Kanada, Australia, USA.

Det samme gjøres med Internasjonalt Kommunistisk Forbund (ICL) som har aviser i Tyskland, Frankrike, Australia, England, Polen, Russland, Kanada, USA.

Et slikt informasjonsarbeid ville innebære at en ble kjent med hverandre og kjent med hverandres politiske posisjoner. På visse punkter vil det være dyp uenighet, på andre ikke. I løpet av en prosess kan en så gi et svar på hva slags politiske relasjoner som er organiske. Luxemburg, Lenin, Liebknecht, Trotsky og Gramsci var revolusjonære internasjonister, ikke nasjonalkommuniste.

Overrein skriver: «Et av hovedpoengene er nettopp å avviseforsøket på å reorganisere en revolusjonær bevegelse med bakgrunn i disse partikampene». (20/30-tallet i Sovjet.)

Til dette vil jeg si: det kommer ikke til å lykkes. En ny revolusjonær marxisme i Norge må gjøre det helt klart for seg hvilken retninger innen kommunismen som har vært bærende av autentisk marxisme og hvilke som har drevet byråkratisk kontrarevolu-

sjon.

Tradisjonelt har AKP i sitt teoretiske grunnlag stått på Stalins «sosialisme i ett land» lansert i november 1924. Er dette en teori for revolusjon eller kontrarevolusjon? Et slikt «historisk spørsmål» fra 1924 kan være skjebnsvangert avgjørende for den «nye» marxismen i Norge i 1992!

Overrein skriver: «sjølsagtheter som motstand mot Nato ble av den grunn ikke med». Bevares: Når arrangerte AKP/RV sist Nato-demonstrasjoner eller analyserte det militærpolitiske innholdet av Nato-øvelser? Er Nato nevnt i AKPs program?

Skal det nye prosjektet lykkes, må det baseres på marxistisk klarhet i alle spørsmål. Det betyr ikke minst en kontinuerlig vurdering av forholdet mellom ord og praksis, at det blir identitet mellom teori og handling.

JAN HÅRSTAD

Samarbeid eller konkurranse?

I vedtaket fra Sør-Trøndelag AKP, fattet av de som gikk ut av partiet, heter det «Vi har ingen tro på at det er mulig å bygge to revolusjonære partier i denne situasjonen.... Bare en bevisst satsing på RV vil vise om det er mulig å gjøre RV til det ene, samlende partiet for revolusjonære.» I er intervju i KK sier Per Overrein at konkurranse ikke er til å unngå om ikke AKP omdefinere sin virksomhet til å bli en fraksjon innafor RV.

Per kan ikke mane bort at de med hans syn i RV ikke alene kan gjøre RV til det ene, samlende partiet. AKP har ikke tenkt å bli en fraksjon i RV. Betyr dette at Per O først og fremst vil se AKP som en konkurrent til RV? Og at kampen nå skal stå om hvilken organisasjon som skal overleve som det ene revolusjonære partiet?

En slik konkurranse vil være ødeleggende for alle parter. De revolusjonære kreftene i Norge er ikke større enn at vi er avhengig av å samarbeide; vi er fortsatt en bevegelse. Både utviklinga av RV og eventuelt mandat i Oslo ved Stortingsvalget vil være avhengig av et godt samarbeid i RV; også dere som primært vil at RV skal ta AKPs plass, er avhengig av AKPs og AKPeres innsats. Seier i kampen mot EF vil være avhengig av at AKP og RV kan dra i samme retning. Vi må alle, uansett syn, respektere og leve med at det vil være to revolusjonære organisasjoner/partier framover.

Klart det vil bli diskusjoner i RV om utviklinga videre, uenigheter i RV. Om program, om linja for utbygging. Flertallet i RV bestemmer. AK-Pere i RV er hverken mer eller mindre RVer enn andre.

For meg er det viktig å holde det revolusjonære miljøet mest mulig samla. Det betyr en linje for samarbeid både i RV og mellom AKP og RV. Både om diskusjoner/linjer, i praktisk klassekamp og i valg. Jeg er for å opprettholde Opprør med vekt på politiske saker vi har felles. Så vil utviklinga avgjøre hvor de ulike fløyene tok feil og hadde rett og gi muligheter til justering, hvis vi ikke graver uoverstigelige grøfter i mellomtida.

SIRI JENSEN

RV og OPPRØR

Opprør skal fungere som felles medlemsblad for RV og AKP. Bladet er finansiert 50% av hver av de to organisasjonene. Dekker Opprør slik bladet er nå RVs behov for medlemsblad?

Når vi skal diskutere hva slags medlemsblad RV trenger, kan det være nyttig å først repetere RVs utvikling:

Fase 1: RV som AKPs valgorganisasjon. En allianse av AKP og uavhengige sosialister, der AKP har rett til å overprøve RV-vedtak.

Fase 2: RV uten særrettigheter for AKP. Sterk strid både RV og AKP om organisatoriske veivalg for RV: Sammenslåing med AKP, fortsatt valgorganisasjon eller uavhengig medlemsorganisasjon?

Fase 3: RV bygges som sjølstendig medlemsorganisasjon med allsidig politisk virksomhet. Landsstyret i AKP vedtar å anbefale sitt neste landsmøte å støtte opp om denne strategien.

Under fase 1 og 2 var felles medlemsblad for AKP og RV ingen unaturlig løsning. En kan selvsagt diskutere om Opprør har tjent både RV og AKP like godt. Den enkelte syn på den politiske rollefordelingen mellom RV og AKP avgjør sannsynligvis om en har vært tilfreds med bladets takling av å skulle være medlemsblad for to organisasjoner.

Nå er RV i fase 3: RV bygges ut til en revolusjonær medlemsorganisasjon med allsidig politisk virksomhet, ikke bare parlamentarisk. Et medlemsblad må nå etter vår mening dekke følgende behov (rekkefølgen er ikke prioritert):

* RV-ledelsen skal kunngjøre og begrunne politiske standpunkter og analyser i viktige spørsmål.

* Bladet skal ha «fingeren på pulsen» i RV-organisasjonen: Hvordan utvikler organisasjonen seg? Hvordan ligger vi an i forhold til målsettingen om grupper i 95 kommuner og fylkestyrer i minst 16 fylker innen neste landsmøte?

* Bladet må aktivt få fram erfaringer og metoder i arbeidet med å bygge RV-organisasjonen.

* Et debattblad for medlemmene.

Summen av disse punktene er at et medlemsblad skal være RVs organ for å utvikle politikken og bygge organisasjonen. (For å unngå mulige misforståelser: Vi regner Klassekampen for å være det viktigste politiske talerøret for RV.

Tjener dagens Opprør behovet for et medlemsblad slik vi har skissert i punktene våre? Vi mener bladet slik det nå er har klare begrensninger:

- Redaksjonen skal «ri to hester». Hva skal prege forsida? Hvilke rapporter skal prioriteres?

- For bygging av RV er det viktig å kunne tilby nye medlemmer et blad som gir et godt bilde av RVs politikk og organisasjon. Med et felles AKP/RV organ som medlemsblad kan nye RV-medlemmer som sitt første nummer av Opprør gjerne få et blad der en AKP-sak preger forsida, og debatten preges av diskusjon om RV skal utvikles til en allsidig revolusjonær-organisasjon istedenfor en diskusjon om hvordan dette skal skje.

- Alle RV-medlemmer bør få medlemsbladet som en del av rettighetene de har som kontingentbetalende medlemmer. Men er det rimelig å bake inn abonnement på Opprør slik det er nå i RVs medlemskontingent?

Vi mener RV er best tjent med å ha sitt eget medlemsblad, med en redaksjon som tenker utvikling av RV til en organisasjon med allsidig politisk virksomhet og et nett av lokalgrupper som utveksler politiske og organisatoriske erfaringer.

Som en overgang kan vi tenke oss en egen RV-redaksjon i Opprør, med et reint teknisk samarbeid med en redaksjon for AKPs medlemsblad. I

overgangsperioden kunne en f.eks. gi ut bladet annen hver gang, ha hver sin halvdel, eller avtale andre faste fordelinger av spalteplassen.

Men den endelige løsningen må være at RV oppretter sitt eget medlemsblad.

PER HÅKONSEN
ARVE OTTERSEN

Sosialdemokrati og fagbyråkrati

AKPs nye faglige sekretær Johan Petter Andresen (JPA) tar opp noen tråder i debatten om sosialdemokratiet i Opprør nr. 1-92. Som venta er vi enige om mye, særlig når det gjelder konkret faglig taktikk. Allikevel finnes det viktige nyanser. Et par punkter bør tas opp:

1. JPA synes det er «forståelig og ønskelig at det oppstår fagforbund utafør LO» og han «regner med at det på sikt må bygges opp en ny landsomfattende fagbevegelse». Jeg er enig med JPA at det er «forståelig» dersom enkeltforbund melder seg ut av LO, i forbannelse over LO-toppen. Men slik jeg ser det er dette ikke ønskelig sett ut fra en revolusjonær sosialistisk strategi. På tross av alle sine feil, er LO den norske arbeiderklassens viktigste klasseorganisasjon. Organisasjonen er ikke noe den norske arbeiderklassen har «fått», den er bygget opp gjennom tiår av kamp, og er en viktig del av den norske arbeiderklassens identitet og sjølfølelse.

At arbeiderklassen i Norge i hovedsak er samla i en fagorganisasjon er en styrke i forhold til f.eks. den oppsplitta situasjonen i Sør-Europa. LO avspeiler både på godt og vondt den bevisstheten som finnes i de brede lag av arbeiderklassen i Norge. Når LO i dag er ledet av sosialdemokrater, er dette også et uttrykk for at store arbeidergrupper (aktivt eller passivt) faktisk støtter sosialdemokratiet, og faktisk velger disse personene til ledende verv. En sentral diskusjon i enhver revolusjonær strategi må være hvordan man kan vinne folk over fra en slik passiv støtte til sosialdemokratiet og over på en klassekamppolitikk. Dersom de mest kampvillige faglige aktivistene, klubbene eller forbundene melder seg ut av LO, har de i praksis oppgitt denne kampen, og overlatt arenaen til sosialdemokratiet. De historiske erfaringene med «Røde fagforeninger» viser dette ganske entydig.

2. JPA avviser at sosialdemokratiet er i krise, og begrunner dette med at SV tar over der DNA taper. Her er vi svært uenige. DNA har spilt en avgjørende rolle i formingen av den norske etterkrigsstaten. Gjennom sin politiske kontroll over LO, har DNA bundet opp arbeiderklassen til det kapitalistiske samfunnet. Dette har vært mulig fordi DNA samtidig har stått i spissen for gjennomføring av viktige delerbringere og reformer for arbeiderklassen (arbeidsmiljøloven var det siste eksemplet). Og det har vært mulig fordi det norske borgerskapet har vært villige til å gå med på slike reformer så lenge DNA har garantert fred og ro på arbeidsmarkedet. I mitt forrige innlegg analyserte jeg hvordan dette forholdet har endra seg avgjørende siden midten på 70-tallet; at «klassekompromissets» tid er over fordi borgerskapet ikke lenger er villige til å gå med på en slik modell. Endringer i samfunnets økonomiske basis stiller derfor sosialdemokratiet overfor en ny situasjon, en situasjon som er grunnleggende motsetningsfull. På den ene sida er DNA bundet

opp av den kapitalistiske økonomiens logikk, en logikk som i den nåværende situasjonen krever massearbeidsløshet, nedskjæringer osv. På den andre sida er DNA et parti som er avhengig av støtte fra flertallet i arbeiderklassen og fra LOs medlemmer. Jo mindre velgeroppslutning DNA får, og jo mindre grunnplanen i LO støtter DNAs politikk, jo mer vanskelig blir det for partiet å fungere som regjeringsdyktig alternativ. På meningsmålingene er DNA nå på vei ned mot 30%-grensa. Dette er den laveste oppslutning siden 1930! For meg er dette klare krisesyntomer, og denne krisa representerer en svært viktig utfordring for RV som revolusjonært parti.

3. Både Amljot Ask og Siri Jensen har i Opprør beskyldt AMG for å ville «dempe kampen mot sosialdemokratiet». JPA følger i gammel m-l-m-sjargong opp med at vi «gjør en fiende til alliert» og står for «sjølmord i krig og sjølutslettelse i politikken». Jeg begynner å bli lei av denne typen argumentering. Skal vi utvikle et bra samarbeid innad i RV, må vi ta hverandres standpunkter på alvor, og forsøke å utvikle reelle og saklige diskusjoner. Grunnen til at jeg har reist diskusjonen om analysa av fagbyråkratiet og om forståelsen av DNA, er at RV for å kunne bekjempe sosialdemokratiet mest mulig effektivt, må ha et mest mulig riktig teoretisk utgangspunkt for denne kampen.

RUNE SOMA

INNLEGG I OPPRØR:

Innsendte debattinnlegg plasseres oftest på debattsidene. Passe lengde på et debattinnlegg er ca. 500 ord eller ca. 3000 tegn hvis du bruker PC. Innlegg som er lengre enn det, er det stor sjanse for at vil bli forkortet. Prioritert debatt plasseres fra tid til annen under vignetten INNLEGG eller KOMMENTAR på debattsidene eller på annen plass i avisa.

Frist for debattinnlegg neste nummer:

7. MAI

Sendes: Erik Ness, Steingata 10, 3250 Larvik. Helst på diskett.

Flere sender nå innlegg på disketter. Det er bra. Opprør returnerer disketten når du vedlegger returporto.

Skjer det noe i AKP eller RV lokalt, i laget, bystyret, fagforeninga, på gata eller hvor som helst ellers som du synes det kunne være bra å få på trykk i Opprør, så nøl ikke med å ta kontakt!

ABONNEMENT:

Enkelt-abonnement koster 85 kroner pr. år.

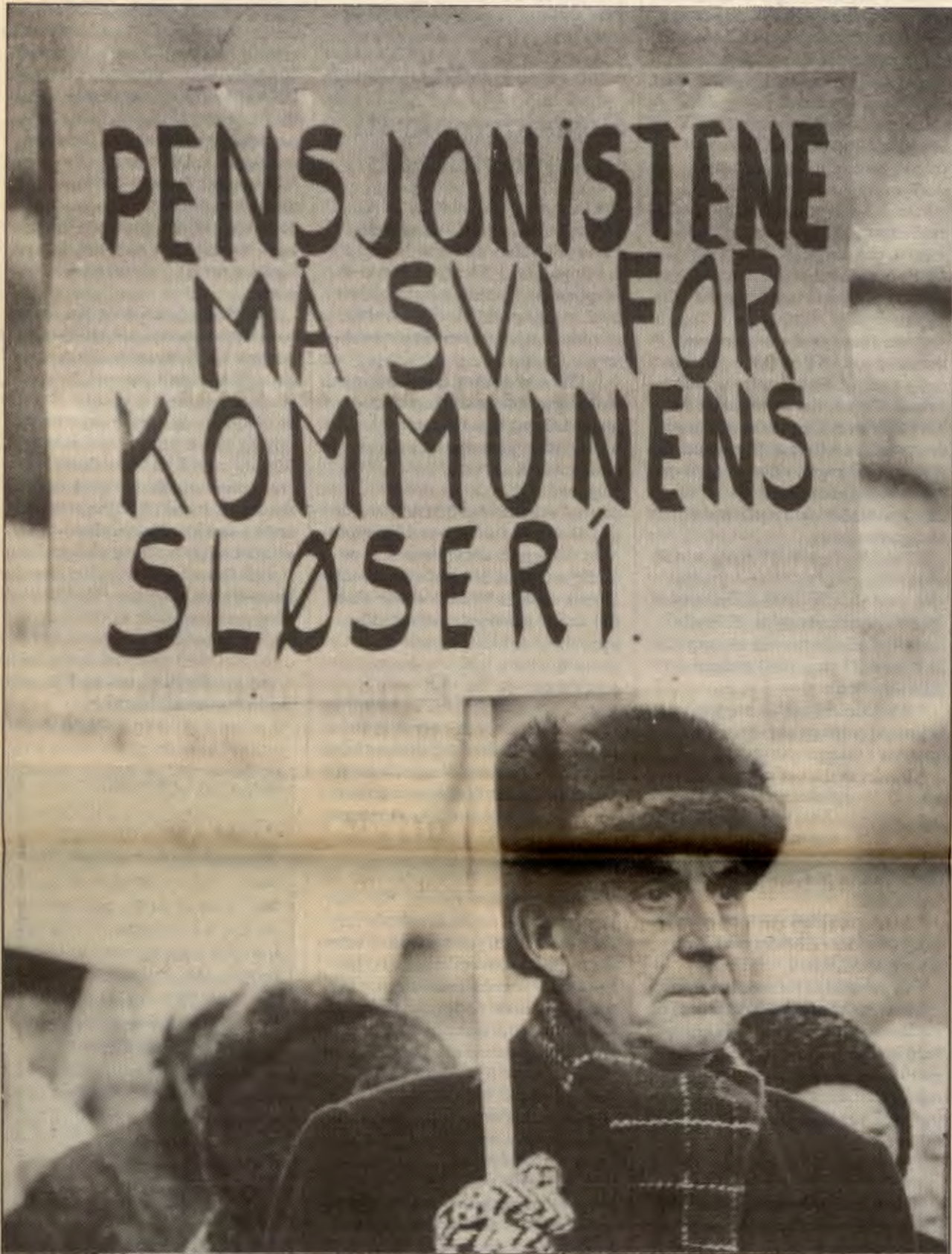
Betal til:

Opprør, Gøteborggt. 8, 0566 Oslo, postgiro 08230311944.

RV-grupper og AKP-lag som vil at medlemmene skal få OPPRØR direkte hjem i posten, betaler 25 kroner pr. medlem.

OPPSKRIFT PÅ REVOLUSJONÆRT PARLAMENTARISK ARBEID:

- Ta folks kunnskaper på alvor

I Ålesund satset RV på å bedre de eldres situasjon. (Bildet er fra en demonstrasjon mot nedlegging av eldresentre i Sandvika.) Foto: Klassekampen

En tar en del kjennskap til hjemstedet sitt, en del viten om lover og regler, to deler pleie av folk, som vet mye, personale og fagforeninger.

Dette blandes med hard jobbing og organisasjonstalent, heves mens lokale media bombarderes. Det stekes på åpne møter og presenteres på kommunestyremøtene.

Kjennskap til hjemstedet

- En aktiv RV-gruppe har et bredt omfang rundt seg. Vi har barn i barnehage og skole, naboer på sykehus og foreldre i eldreinstitusjoner. Snakk med personalet, du kommer i kontakt med - de fleste ønsker å gjøre en god jobb, og er fortvilet over vilkårene de bys - de vet hvor skoen trykker. I RV-gruppa systematiserer vi opplysningene og velger til sist ut et område hvor vi vil jobbe.

Lover og regler

I Ålesund kunne de kommunehelseloven og dens paragrafer. De brukte paragrafene til å vise hvor kommunen

forsømmer seg, og hvor staten forsømmer seg.

- I kommunehelseloven står det at enhver har rett til nødvendig helsehjelp i den kommune der han bor eller midlertidig oppholder seg, forteller Bente Volder. - RV påviste at staten siden midten av 87 og fram til utgangen av februar 92 har snytt Ålesund kommune for 150 millioner kr. Pengene som skulle dekke opp at kommunen overtok driften av sjukehjemmene, ansvarsreformen for psykisk utviklingshemmede og eldremilliarden.

Dessuten syntes staten i 87 at kommunene hadde for mye penger å rutte med, og innførte derfor den nye folketrygdavgiften. Det var utregninger ingen kunne si noe på, og som vakte rettferdig harme blandt folk.

Ta vare på folk og fagforeninger

- RV startet opp med å ha et møte med kommunehelselegen for å høre om hva han syntes var verst. Man skal ta folks kunnskaper om egen arbeidssi-

tuasjon på alvor, sier Bente Volder, og legger til at det lønner seg å kontakte folk som er et par trinn unna toppsjiktet. De vet mye, og føler seg ikke så kneblet av lojalitet.

Også lokalavisene ble informert om hva som var på gang.

Hard jobbing og organisasjonstalent

De pårørende til de eldre var så smått i gang med å organisere seg, og de hadde kontaktet alle partiene i Ålesund. RV tok dem på alvor, inviterte dem til et møte sammen med tillitsvalgte innen den hjemmebaserte omsorgen og lederen for pensjonistforeningen.

Dette møtet ble det første av mange. Det viste seg at kommunen ikke har noen oversikt over behovet for eldreomsorg. Det er et klart brudd på kommunehelselovens § 4. Helsetjenesten i Ålesund skal «omorganiseres» for å spare penger. Men administrasjonen har ennå ikke regnet på den eventuelle innsparingen.

Media

Eldreksjonen, som de nå kalte seg, jobba på spreng for å finne fram til enkeltpersoner, som våget å stå fram i pressa og presentere elendigheten sin. De lyktes bra og det reiste seg et raseri i Ålesund, det ikke var helt lett å overse/la vær å høre. Blant annet ble politiet brukt til å bryte seg inn i leiligheten til en 76 år gammel kvinne, for å tvinge gjennom at hun tok omsorgen for en sterkt pleietrengende bror. - Det er viktig, sier Volder, å gi nøden et ansikt, enkelthistorier i stedet for tall.

Kommunestyremøter

Til bystyremøtet 6/2 92 hadde RV meldt et spørsmål og en interpellasjon. De hadde mobilisert godt, og det var 200 mennesker til stede i bystyesalen. Det var de eldre selv, det var pårørende og helsepersonell. Volder brukte taletiden sin til en agitatorisk tale om eldrepolitikk. Hun fikk applaus, og det var tilløp til buing av de andre partiene. Ordføreren ble tvungnet til å innrømme at kommunen ikke gjorde sin del av jobben.

Volder reiste forslag om at hele bystyret skulle reise til Stortinget og snakke med de ansvarlige politikerne på riksplan. Hun har foreslått det tidligere også, men aldri før har hun fått så høyt stemmetall for «så revolusjonerende forslag». Det må det jo være, siden ingen andre partier tør! Av de 61 medlemmene i Ålesund bystyre turte 25 reise til Oslo.

Det videre arbeidet

Bente Volder var i Middagsstunden i diskusjon med jussprofessor Ståle Eskeland og ordføreren. Etter det ble hun landskjent, og fikk brev og telefoner fra hele landet.

Eldreksjonen arbeidet nå for å få i stand en bussreise til Ålesund. Den avholdt flere åpne møter, hvor det blant annet var en jurist til stede som kunne hjelpe folk med klagebehandling. Hele tida jobba de mye med pressa.

Det kom på et tidspunkt i aksjonen reaksjoner på at dette var et RV-opplegg. Slike reaksjoner er det viktig å ta på alvor, for å bevare enheten i aksjonen, sier Volder. Aksjonen inviterte derfor de øvrige partiene til å være med til Oslo, men ingen ville.

I bussen var det 2 representanter fra RV, ellers var det likelig delt mellom de pårørende, helsepersonell og de eldre selv. De hadde bedt om å møte sosialministeren, sosialkomiteen og kommunaldepartementet. Kommunaldepartementet var fryktelig arrogant og ville ikke møte dem. Sosialministeren var bortreist. De møtte deler av sosialkomiteen og ble hørt på. FRP (Jon Alvhheim) og SV lovet å jobbe videre med saken.

Mest konkret var Mørebenken. De lovet svar i løpet av 14 dager, og mens dette nummer av Opprør skrives, blir Mørebenken purra for svar. - Det er viktig å huske lokalpolitikernes sine, sier Volder. - Det var kun talspersoner som slapp inn på Stortinget, men Alvhheim ble med ned i bussen for å snakke med de eldre selv. Også Kjell Magne Bondevik ringte for å si at han ønsket å møte bussen. Det ble i disse samtalen fokusert på at det er statens ansvar at kommunene er i stand til å følge loven.

I disse dager jobber de i Ålesund med å velge et styre til Eldreksjonen, som skal jobbe videre. - Det er en stor

I Ålesund har RVs Bente Volder vært kokk for en verdig eldreomsorg, og hun deler gjerne oppskriften sin med andre.

Bente Volder

utfordring, sier Volder, å få til enhet mellom fagforeningene og aksjonen.

- Ålesund sin elendige eldreomsorg er satt på Norgeskartet, sier Bente Volder til slutt.

LISELOTTE KREBS

NYTT FRA RV

LANDSSTYREMØTE I RV 25.-26. APRIL

RV-grupper, fylkesstyrer og enkeltpersoner som har saker de ønsker at landsstyret skal behandle må sende oss dette seinst 14 dager før møtet, dvs. vi må ha det i hende seinst 10. april.

MEDLEMSKORT

RV-kontoret kan nå trykke opp medlemskort med logo, kommune/fylkesnavn og deres postgiro nr. Det er plastbelagte kort som er festet til postgiroinnbetalingsblanketter. Dere bestemmer hva som skal stå på. (f.eks. om det skal stå 1992 eller bare 199..., og hva det koster å bli medlem)

Priser:

Bestiller dere mellom 50 og 100 koster det kr. 5 pr stk. For alle over 100 stk. betales det kr. 3 pr. stk. Det er ikke mulig å bestille under 50 stk.

VERVELØPESEDEL

Vi lager nå en verveløpeseddel som er ment brukt i hele landet. Den kan bestilles på RV-kontoret og koster kr 0.20,- pr. stk. Vi vil gjerne ha inn bestillinger så raskt som mulig slik at vi vet omtrent hvor mange vi skal trykke.

STUDIER

Vi holder på å lage et lite studiepøplegg til RV-programmet. De som er interessert i dette må gi beskjed.

RVAU

FAGLIG KOMMENTAR

Elendig tariffoppgjør

Iskrivende stund begynner tariffoppgjøret å hardne til. NHO er antakelig ikke ute etter konflikt, men med det utgangspunktet LO har i forhandlingene ligger alt an til at tariffoppgjøret blir et tilbakeskritt for arbeiderklassen på sentrale områder.

De viktigste spørsmåla i tariffoppgjøret ser ut til å bli:

a) Fortsatt moderasjonslinje. Lave/ingen tillegg.

b) Undergraving av normalarbeidsdagen. Svekkelse av ulempe og skift-tillegg.

c) Svekkelse av garantiordningene. (Lavlønnsgarantien osv.)

d) Privatisering av pensjonen ved en videreføring av Avtalefesta Pensjon (AFP) og lignende ordninger. Vekk fra folkepensjonen.

e) Dersom det blir noe for småbarnsforeldre, vil det mest sannsynlige utfallet være at partene avtaler at arbeidsgiverne betaler en del av svangerskapspermisjonen i forbindelse med at den blir utvida når familiermeldinga kommer nå i løpet av våren. Altså en delvis privatisering av svangerskapspermisjonen. (Dette er en prognose som en værmelding).

Løpeseddel

Fagligutvalg forbereder seg derfor nå på å lage en løpeseddel om tariffoppgjøret som oppfordrer til å stemme nei. Den vil vi skrive og trykke så snart avstemningsgrunnlaget er klart. Løpeseddelen tenker vi skal dekke både privat og offentlig sektor og meningen er at alle fagorganiserte partimedlemmer sprer den på sine arbeidsplasser som en minstemålsetting. Den vil også bli sendt til en god del klubber og foreninger.

Landsstyret har vedtatt at Nei til EØS er den viktigste parola i forbindelse med 1.mai. Og det er helt rett. Men det er ingen grunn til å la være å kjempe for en parole om tariffoppgjøret i 1.mai toget.

Underskriftskampanje

Til tross for SVs halvhjertede støtte til Underskriftskampanja til Nei til EF er den altså nå igang. Faglig Oppropet som ble satt igang i februar er en del av denne. Oppropet kan være et fint verktøy for å utvikle opinionsarbeidet der du jobber. Ta med en underskriftsliste på jobben og ta den med på klubbmøter og lignende. Du får igang diskusjoner og du påvirker folk til å ta stilling. Listene fåes av Nei til EF lokallag eller sentralt eller fra AKP i Gjøteborggata 8 Oslo. Partiet har også lagd et hefte om EF/EØS bygd på de beste artiklene i Klassekampen. Den anbefales som oppslagsbok for argumenter i diskusjoner du kommer opp i.

Startvanser?

Er du en av dem som ennå ikke er kommet igang med EØS kampen? Er du fortsatt ikke med i Nei til EF? Har du ikke fremma forslag om EØS i din forening? Vel, du bør vite at før eller seinere så vil du måtte hoppe ut i det. Det er ikke til å unngå at EØS/EF vil være det viktigste spørsmålet i den politiske kampen resten av dette 10-året! Men hovedkampen om EF-medlemskapet står allerede nå! Tygg på det en stund, og så meld deg på en sirkel eller begynn å les på egen hånd.

J.P.ANDRÉSEN,
FAGLIG SEKRETÆR I AKP.

Innsamling -92 til Rød Ungdom.

Det spirer og gror blant ungdommen og i Rød Ungdom for tida. Flere og flere AKP-lag har kommet igang med ungdomsarbeid. Og Rød Ungdom sjøl arbeider bra. Det ser ut til å gi resultat. Ungdomsforbundet vokser igjen, for første gang på lenge.

Men økonomien er en stor hemske. Gjennomsnittsalderen i Rød Ungdom er svært lav, antakelig 17-18 år. De aller fleste medlemmene er skoleelever med dårlig råd.

Mange ønsker besøk fra Rød Ungdom, men hverken penger eller krefter strekker til for å reise så mye som ønskelig. Vi «eldre og bemidlede» kan gjøre en innsats her, og det skal vi! Årets sommerinnsamling skal gå til å bygge Rød Ungdom.

Pengene som kommer inn vil gjøre det mulig for Rød Ungdom å få flere

folk sentralt. Flere er villige til å ta et år eller to for Rød Ungdom hvis de får dekt kost, losji og lommepenger. Da kan det bli mulig å reise mer, få til flere og bedre løpesedler og et bedre Rebell.

Rød Ungdom trenger å skolere medlemmene, lære opp flere ledere. Planen er å trappe opp Rød Ungdoms forbundsskole fra høsten av. Det vil også koste.

Til sammen utgjør disse tiltakene også en begynnelse på prosjektet «Rødt År» (se forrige Opprør, under partiets planer), som vi håper å få igang for alvor fra neste høst. LA OSS TA ET KRAFTTAK FOR UNGDOMMEN I SOMMER!

GUNNAR RUTLE

Norges Kommunistiske Studentforbund
Gjøteborggt. 8, 0556 Oslo 5
Telefon: 02-38 42 50,
torsdag 12-15

Rød Ungdom
Boks 610, Sentrum,
0103 Oslo 1
Kontoradresse: Gjøteborggt. 8,
0556 Oslo 5
Telefon: 02-37 73 50

Noen linjer om...

•••Halden, der AKP har starta opp igjen etter å ha vært RV-gruppe et år.

•••Kjell Gunnar Larsen og Atle Hiller - kjente AKPer, som etter forsøk på «fei-dem-ut-kampanje» - blei gjenvalgt som klubbledere på henholdsvis Alnor Kjemiske på Karmøy og Jernverket i Mo. Vi gratulerer!

•••Tromsø, hvor AKP siden i fjor høst har hatt gående en rekrutterings-sirkel for innvandrere, med bl.a iranere, kurdere, tamiler og singhalesere.

•••Ålesund, der det er laga Rødt Ungdomsforum som både har diskusjonskvelder og utadretta aktiviteter. I tillegg leder AKPer en Rødt Ungdom-sirkel.

•••Fredrikstad, der jenteutvalget i Rødt Ungdom har hatt «bøllekurs» med 15 deltakere og skal ha et til før sommeren fordi det var så stor interesse.

•••Rødt Ungdom planlegger forøvrig «bøllekurs» bl.a i Verdal, Haugesund, Brumunddal, Finnmark, Stavanger, Kristiansand, flere i Oslo - i alt regner de med 100 deltakere før sommeren!

KLASSEKAMPEN 15 ÅR!

Første april fyller Klassekampen 15 år som dagsavis - og avisa har samstundes rekordstort opplag.

No feirer vi jubileumet med ei begrensa vervekampanje. Målsetjinga er 1000 abonnentar fram til 15. mai. Det vil vera nok til å halde opplaget - og slik legge grunnlaget for ny vekst til hausten.

Dei fleste kan bidra med litt: selje på gata spesielt 4. april og 1. mai. Spørje vener og kjente om eit abonnement. Eller kontakte salsavdelinga eller KK-ansvarleg i fylket for å ringe til gamle abonnentar.

Salsavdelinga

Gi et fast bidrag til AKP

Gjennom mange år har støttingen for AKP gitt oss jevn og kjærkommen støtte. Vi trenger fortsatt støtte.

Etter et par år med uenigheter og tilbakegang går vi nå inn i det vi sjøl kaller en gjennoppbyggingsfase. Mer enn noen gang trengs et parti av AKPs type i Norge. Hvis du vil gi din støtte, send inn en av de nedenstående slippene.

Vi kan ordne fast trekk fra din bank- eller postgirokonto, eller du kan få tilsendt ferdig utfylte blanketter.

Ja, jeg vil støtte AKP med faste bidrag!

Fyll ut ett av skjemaene nedenfor, send til AKP, Gjøteborggt 8, 0566 Oslo

Ja, send meg et utfylt girohefte:

Jeg vil betale over postgiro bankgiro

Jeg vil gi en støtte pr måned på:

30 50 75 100 150 200 eller på kr _____

Jeg vil betale en gang pr måned kvartal halvår år

Navn: _____

Adresse: _____ tlf hjem: _____

Postnr: _____ Poststed: _____ tlf jobb: _____

Ja, jeg gir fullmakt til å belaste min konto for mitt faste bidrag til AKP

Fullmakt

Til: AKP, Gjøteborggt 8,
0566 Oslo

Avtale-ID _____

Postgiro 0803.2157840

Bankgiro 8101.67.26818

Navn: _____

Adr.: _____

Postnr/sted: _____

Tlf hjem: _____ jobb: _____

Autogiro - Direkte trekk

Belast min bankkonto/postgirokonto:
(inkl. lønnskonto i postspartebanken)

Jeg vil trekkes en gang pr.

måned kvartal

Mitt bidrag er kr: _____

(Beløpsgrense)

Sted _____ Dato _____ Underskrift _____

Kjære Gyda Glup. Jeg er dødsforelska i typen min, og lengter etter å hoppe til køys med han. Men han sier at han vil elske i Europa, ikke i ei provinsiell steinrøys. Hva skal jeg gjøre? Må jeg vente helt til Norge blir medlem av EF?

Hilsen
ung og kåt.

Kjære ung og kåt, Forklar vennen din at Norge er en del av Europa. I Europa er det i alt 42 land, med stort og smått, av dem er 12 medlemmer av EF.

Hvis han fortsatt klager over steinrøysa, be han lese «Gros ætt» av Asbjørn Elden. Der framgår det at steinrøysar kan være helt utmerka steder å elske på.

Hvis han fortsatt avviser steinrøysa, og f.eks. insisterer på grønne skoger og blomsterenger til sine amorøse aktiviteter, be han lese «Veiskille» av Pål Steigan. Der framgår det at den som vil bevare skoger og blomsterenger må slåss mot kapital og markedskrefter og alt som EF står for.

Hvis han ennå snakker om Europa, be han lese Gabriel Garcia Marquez: «Kjærlighet i koleraens tid.» Der framgår det at mye taler for å elske utenfor Europa hvis en vil ha skikkelig sving på det.

Hvis han ennå ikke er til å rokke, så trøst deg med at en så enspora fyr sikkert er en dårlig elsker. Finn deg en ny.

GYDA GLUP

RØD ROSE

har tenkt å gi opp «prosjekt AKP» er ingen stor nyhet. At et av disse distriktene er Finnmark burde være en nyhet.

AKP i Finnmark har jobbet tungt de siste åra med få medlemmer fordelt over store avstander. Derfor er det meget hyggelig at det finnes en gjeng som, trass i store oppgaver med arbeid i fagforeninger, Nei til EF og RV ikke har tenkt å oppgi «prosjektet». De ser behovet for et kommunistisk parti som kan eksistere ved siden av RV. Oppgaven vil kreve stor evne til sjølstendig tenking, og lokal tilpasning.

Vi ønsker dere lykke til!

red.

Finnmark
AKP

v/ Øystein Røsland
At det fortsatt finnes partilag og distrikter som ikke

KLASSEKAMPEN 15 ÅR

Husk kampanjedatoen 4. april og 1. mai. Spør vener og kjente om eit abonnement. Kontakt KKs salsavdeling eller KK-ansvarleg i fylket for å ringe til gamle abonnentar.

Vargtid

Jeg har i disse dager lagt det vi kaller den siste handa på manuskriptet til ei bok jeg kaller Vargtid. Tittelen er hentet fra Volusp, et av de gamle norrøne Edda-diktene. Trollkvinnen ble bedt av Odin om å se inn i framtida for å se hva som ville skje med guder og mennesker. Framtidssynene hennes var ikke spesielt lystige. I et av versene sier hun: *Sola svartner, jord siger i hav, fra himlen kverver klare stjerner; røyken velter fra veldige bål, høyt leiker flammen mot himlen sjøl.*

Volven spådde altså Ragnarok, eller sammenbruddet til den verdenen hun kjente. I et annet vers sier hun at det som skal komme er Vindtid, Vargtid. Og dette betyr ikke at hun drev noen hets mot ulven, for i norrønt betydde varg ikke bare ulv, men faktisk først og fremst tjuv, røver og fredløs person. Vargtid betyr altså hærmennenes og røvernes tid. Jeg har også satt meg ved krystallkula, og sjøl om jeg ikke har volvens evner, så har jeg tillatt meg si noe om hvordan motsetningene i dagens verden kan komme til å utvikle seg. På relativt kort sikt er de perspektivene så lite lystige at jeg syntes at jeg kunne låne volvens karakteristikk og gitt den undertittelen: myten om en fredelig verdensor-

den. For det er en løgn at vi står foran en æra med fred og samarbeid. Aldri noen gang i levetida til min generasjon har mulighetene for imperialistiske kriger vært større. Sovjetunionens kollaps gjør at hele det kjente alliansemønsteret i verden vil forandre seg. Ikke minst vil konflikten mellom den såkalt seirende supermakta USA og dens langt mer vitale konkurrenter Japan og Tyskland skjerpes voldsomt. I Europa pågår det allerede to kriger, nemlig i det gamle Jugoslavia og i Moldova, og det kan komme flere. I Europas nærområder pågår det et par kriger til, og her tenker jeg sjølsagt på kampen i Kaukasus. Tyrkia er på vei til bli part i en av disse krigene.

Tyrkia er Norges NATO-allierte, og Norge har etter Atlanterhavspakten plikt til å støtte Tyrkia, hvis landet ber om det. På den andre sida er Armenia gjennom nesten tusen år knytta til Vest-Europa, og særlig Frankrike, en forbindelse som går tilbake til et av de første korstogene. Tyskland er i ferd med å gjennomføre med D-mark det Hitler ikke lyktes å ordne med panserkolonner. Hvor lenge kan det pågå uten at den vestlige alliansen sprekker? For ikke å snakke om at Japan er i ferd med å vinne den økonomiske krigen med USA. Til nå har japanerne klokkelig nok ligget lavt med militariseringa, men hvor lenge vil det vare.

Den dagen de bestemmer seg for å ruste opp for alvor vil de bygge fly, raketter og smarte bomber som vil få Pentagon til å gå av skaftet.

Dette er bare noen av de lystige perspektivene som gjør det aktuelt å snakke om vargtid. Men det er mer si om det, mye mer, og det håper jeg vi kan diskutere når dere har lest og tenkt over det jeg legger fram i boka. Her vil jeg bare avslutte med ett poeng: Jeg tror at mange av oss har blitt litt skuggeredde for å snakke om krigsfare, fordi den krigen som godt kunne ha kommet på 80-tallet heldigvis ikke ble noe av. Ja, så tilbakeholdne har vi blitt at vi nesten ikke gjør noe poeng av at det faktisk allerede er krig i Europa. En av disse krigene pågår ikke stort lenger fra Oslo enn avstanden mellom Oslo og Kirkenes. I den krigen er det allerede drept flere enn det ble drept på norsk jord i 1940-45, tapene på tysk, britisk, fransk og polsk side i 1940 inkludert! I den krigen har en by på størrelse med Tromsø blitt utradert. Kanskje det er på tide at vi børster støv av Lenins gamle bok om imperialismen, og plusser påmed våre egne kunnskaper om saka. For det er ikke så lite vi har å fare med sjøl på dette punktet, hvis vi tenker etter.

PÅL STEIGAN